

VÁCLAV KOBERA

Narodil se v roce 1984 v Kolíně, vystudoval gymnázium tamtéž a teď zkouší štěstí v prvním ročníku VOŠ. Působí jako kytarista kapely dŘevěná včela. Miluje islandskou zpěvačku Björk.

*Nejsem si jistý, že slova mohli kdy něco změnit.
Přijde ještě něco natolik závažného, aby to mělo být zaznamenáno?
Sotva.
Do lesa musíš jít sám. A bez drog.
Nekuř tam, mohlo by se něco stát.*

Vlaky sněhu se skořicí
probudí i špatně spící
Tuny deště s kroupami
nasere i tsunami

Ztratilo se písmenko
neboj, jenom malinko
Pípá, pípá, nožky bolí
Dědek do něj mlátí holí

TŘI ČTYŘI DAKTYLY

Ležel jsem na stole podobném krabici
květiny, závoje, saka a kravaty
okolo chodili podivní pánové
Jenom jsem ležel a díval se nahoru

Ponurá nálada, nevím proč, co je vám?
na tomhle není snad vůbec nic špatného
znáte to, příroda, vyšší řád...nejdeš
Lehce tě zabijí tři čtyři daktyly

LES

(věnováno Jaromíru Nohavicovi)

Hledal jsem po lidech, hledal jsem zázraky
Našel jsem ale jen zbytečné rozpaky
Nad tím, co každý ví, jenom to nevnímá
Zdá se mi tahle věc velice podivná

Paní, co prodává klobásu s hořčicí
Povídá „děkuji, já nejsem věřící“
A tlustý chlapeček s modrýma očima
Umučil kuřátko, tvářička nevinná

Bylo mi smutno tak zašel jsem do lesa
Matička příroda, srdce mé zaplesá
Všechno své zklamání ukryl jsem do listí
Že pláču nad lidmi snad nikdo nezjistí

Poprvé jsem se zeptal na smysl života svého otce.
Bylo to v autě, odvážel mě z hodiny klarinetu,
bylo to ten den, když mě chytili, jak kradu v supermarketu.
Nevím, co mi odpověděl .

GASKAT

(písňový text pro Terku, Lěňu, Štěpána a Skokyho)

Pět nalomených aur
Každý ráno
Chvilí před polednem
hmmm...

Ještě teď
Slyšíš Filipa
Z dálky křičet
když tam přijdeš

A co když už ne
Není po čem
sápat se

Nezlob se Mění se
Už se vzdaly,
uplavalý

Duši už ti,
Duši už ti
Duši už ti
neoblíznou

Ani jedna
Ani jedna
Ani jedna
nebo Kristýna

Vlasy už ti
Vlasy už ti
Vlasy už ti
neodstříhnou

Jen zrcadla
Jen zrcadla
Jen zrcadla
v kterých ztrácí se

Co bude dál
Kdo se to ptal
Jako správnej táta věřím,
že narodí se znovu
a znovu
a znovu to poserou...

LEŤ!

(písňový text pro Jít'u)

Až ti začne hučet v uších
Nadechni se a leť
Věř, že ty, co začli tušit
Přežila jsi právě teď

Jsi vážně krásný člověk
Jen naslouchej a věř
Ať to zkontroluje mozek
Ty zahod' metr, řež!

Na kraji stojí
Vedle něj ty
Víčka se bojí
Chvějí se rty
Síla tě spojí
Vedle mě ty
Tak ahoj dole
Dohromady

VZPOMÍNKA NA KOLEGA LEBEDA **(žert o několika replikách)**

Postavy: Profesorka
Student
Studentka
Lebeda

Třída sedí v učebně konzervatoře. všichni poslouchají klavíristu hrajícího patro nad nimi.

Student: Hraje nádherně!

Profesorka: Ach ano...

Studentka: Půjdem se na něj podívat?!“

Celá třída nadšeně štěbetá: Ano, půjdeme se na něj podívat!

Profesorka: Ticho, poslouvejte!

Studenti se okamžitě ztiší a obřadně naslouchají.

Studentka: Hraje nádherně!

Profesorka: Ach ano...

Student: Chtěli bychom vědět, jak vypadá člověk, který tak krásně hraje.

Třída štěbetá, tentokrát hlasitěji: Ano, chceme vědět, jak vypadá!

Profesorka: Ticho! Nikam nepůjdeme!

Opět je ticho, většina přítomných opět poslouchá.

Lebeda (klidně): Musím toho klavíristu vidět. Mohu opustit třídu?

Profesorka: V žádném případě.

Lebeda (vstane a křičí): Je to vaše poslední slovo?

Profesorka (klidně): Ano.

Lebeda: Tak se podívejte, co já teď udělám! Sbohem, krásno šestáková!

Lebeda vytáhne revolver a prostřelí si hlavu. Klavír hraje rekviem. Studenti strnule nevěří svým očím. Na stěně ja krvavý flek.

Profesorka: Dámy a pánové, nezapomeňte na základní zákon dialektiky. Všechno je jinak!

Student Lebeda se zvedne, otevře dveře a odchází.

Lebeda: Nashledanou

Opona

Klara Štěpánová

BLUES PRO KLÁRU

Tenhle bar otvírá po setmění.
Ženy mhouří oči nad sklenkou vína
a někdo si říká:
Bude to tahlé,
nebo možná jiná,
které sevřu při tanci její bílou dlaň?
Pianista usedl ke klavíru.
Kouř ti stoupá do očí
stejně jako v písni,
kterou hraje.
Díváš se na mě skrz skleničku čaje
a jen těžko se dá v tobě číst.
Radši obrátíme list.
Možná se někdy potkáme u vína
a zajdeme spolu do baru.
Právě tam hrají Blues pro Kláru...

LOUVRE

Vysoký strop
a velká okna do světa,
bleděmodrej dým
a stažená roleta.
Za kávu platí osamělá dáma,
co čekala tu na štěstí.
Její vlak už dávno jel,
tolik let měl volné návěstí
a najednou svítí červená.
Bůh ví, jak se tam vzala
a co znamená.
Dáma odchází sama,
přesto vznešená
s hlavou hrdě zdviženou.
Z kavárny,
kde zastavil se čas.
Odchází čekat na příležitost.
A vlak má zase zelenou...

CHRYZANTÉMY

Na oltáři leží chryzantémy.
Farář káže desatero
a přes zlatý kříž nevidí,
že tys dávno poznal
kouzlo ženy.
S noblesou rozdává hostie
a Jeho krve – kdo se napije?
Tvé rty jsou kalich
a já z nich mám chuť na víno!

SLUNEČNICE

Ve slunci zakletá,
s létem mi odlétá.
Tělo má bez příkras,
kůži ji spálí mráz.
Otáčí hlavou a nic více.
S nocí mi zmizí...

REQUIEM

Na kúru mezi anděly
se modlí pozůstalí.
Ti, kteří v nás dva věřili.
Schystali věnce, svíčky, květy,
oblékli na sebe černý šat.
Tak pojď,
nemusíš se bát.
Smuteční chór zpívá
naší lásce requiem.
Tak pojď,
naposled se spolu někde opijem
a řekneme si:
Stálo nám to za to?!

POSTEL

Postel je dávno rozestlaná,
už odchází z ní další dáma.
Kolikátá?
Nikdo nespočítá.
Jestli je třetí nebo pátá,
co na tom sejde!
Po každé zůstává jen parfém laciný
a ty se cítíš bez viny!
Svíčka na důkaz romantiky
dávno zhasíná
a na každém konci
zas něco nového začíná...

CYKLISTICKÁ POPELKA aneb lehká autobiografie s malými vysvětlivkami

Krajinou se řítí cyklistická Popelka.
Rychlost je tak přiměřená, nevelká.
Všechny kopce zvládá téměř hladce,
(zvláště když z nich jede dolů)
občas ale končí na lopatce.
(to když potká pár volů, co za volantem nedávají přednost)
Hraje si na nálezy a ztráty,
(pokud se někam vydá bez mapy)
zrovna teď jí popraskaly dráty.
(což má za následek kolo do osmičky)
U občanů budí obdiv velký
když rychlostí magnetické střelky
profrčí přes louky, vísky, lány.
(co jsou krásně širé na vše strany)
Cyklističtí borci na ni čumí,
co ta malá holka toho umí.
(malá zas tak moc ne – spíš středně velká)
Bez výbavy, bez helmy a dresu,
nebojí se zajet přímo k lesu.
Do prostoru odvážně se pustí
(do vojenského prostoru)
a když píchne – spravuje a hustí.
(to ale jen v případě, že se nedovolá nikoho, kdo by jí pomohl)
Jezdí sama, pro radost a tak...
Co kdyby jí potkal Popelák!
(nebo alespoň nějaký jiný cyklista, co by stál za to)

Ondřej Novotný

Narodil se 14.6. 1984 v Praze, kde dodnes žije. Odmaturoval v loňském roce na gymnáziu Na Zatlance. Nyní navštěvuje 1. ročník VOŠ. V letech 1992-2003 účinkoval v představeních Dětského studia divadla Labyrint (později Dětského divadelního studia Prahy 5). Hraje na kytaru, klarinet a saxofon. Je členem pěveckého sboru Z-band, saxofonového orchestru Příliš mnoho saxofonů a kapely Vyčůrat a spát, pro kterou napsal několik písniček.

Snad mi někdo pučí

(blues)

Zase v kapse nemám ani cent
zase v kapse nemám ani cent
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí sakrament

Snad tu ještě někdo vatu má
snad tu ještě někdo vatu má
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí na ruma

Pak to radši skončím bez svědků
pak to radši skončím bez svědků
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí žiletku

Z tepen teče proudem horká krev
z tepen teče proudem horká krev
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí
snad mi někdo pučí na rakev

Barbaro

(písňový text)

Tak si vzpomeň Barbaro jak začínalo jaro
pomalu a nevinně jak začly ledy tát
ani jeden nevíme proč se to tenkrát stalo
asi proto že se to tak prostě mělo stát
Do hospody U Vltavy šli jsme na pár piv
tam to všechno začalo a vlastně ještě dřív
ale kdy to přesně bylo tím si nejsem jist
nenávisť je láska a láska nenávisť

ref.: Svět se točí pořád po svý nekonečný dráze
slunce znovu vychází i řeky tečou dál
vběhla jsi mi do náruče na Smíchově v Praze
a ne v Brestu jak to kdysi pan Jacques Prévert psal
Barbaro

Pryč jsou čtyři roky co se táhly k maturitě
pubertální průsery a snahy spasit svět
kteřej má dost prapodivný sklony k absurditě
co si o tom budem zrovna my dva vyprávět
Všechno už tu kdysi bylo proč se teda bát

po všech letech vzhůru zkrátka následuje pád
člověk se jen zase musí dostat z toho ven
jeden den je století a sto let jeden den

Mezičas

Před dveřmi stojí den
a okno zeje do noci
Uvnitř
v mezičase
jsme my
Stejně jako dávno před narozením
Stejně jako dlouho po smrti

Včera jsem se zase opil

dnes mě bolí hlava
kdo z vás by to nepochopil
to se občas stává

Mrtvolně mám tělo ztuhlé
nevím co bych řekl
jako bych už ležel v truhle
lásko zatluč dekl

Listopadová

(písňový text)

V hlavě řezou ostrý střepy
do spodiny lebeční

že jsme k sobě neteční
Za nehty už nemáš kůži
já zas jizvy na zádech
možná proto že čteš Wolкера
místo pana de Sade

Místo srdce řezná rána
prázdný prostor a nic víc
snad se ještě dočkám rána
ať ti můžu všechno říct

V hlavě řezou ostrý střepy
střepy z lahve od rumu
proč jen láska po staletí
odporuje rozumu
Zapálím si cigaretu
radši dvě ať nemám hlad
místo tebe leh si ke mně
depresivní listopad
snad mi někdo pučí na rakev
Místo srdce řezná rána
prázdný prostor a nic víc
snad se ještě dočkám rána
pak ti řeknu- vlastně nic

XXX

Město v šedém závoji
kus mrtvého masa v dlaních
někdo si upletl oprátku

jiný přinesl svíci

A jinak?
Jinak je ticho

Ticho a klid

Je těžké umírat
Je těžké
Žít

Tejden nemám ani floka
žízeň buší na vrata
mám tě rád tak založ cvoka
moje láska prachatá

nevím co bych řekl
jako bych už ležel v truhle
lásko zatluč dekl

Anna Mikulková

SESTRY

Uprostřed pokoje stál obrovský oválný stůl. Kolem něho starožitné židle, potažené tmavě hnědým čalouněním. Naproti bylo okno, zakryté červenými závěsy. Nalevo vyřezávané skříně, jejichž rohy měly tvar mušlí, jako nohy od jídelního stolu. Najednou se zaleskly. Naproti se otevřely dveře do kuchyně. Vešla stařenka v upnutém drdolu, opatrně nesla polévkový talíř. Než ho položila na stůl, sáhla do šuplete pro bílé prostírání a lžičku. Pak se posadila, sklopila hlavu, zavřela oči. Jako by spala. Z kuchyně byla slyšet tekoucí vodu a cinkot nádobí. Stařenka seděla nerušeně dál. ?Tak jaké to je, Jiřinko?? ozvalo se z kuchyně. ?Moc dobrý,? odpověděla stroze a bez zájmu. ?Tak proč nejíš?? Stařenka otevřela oči. Ve dveřích stála její sestra a utírala si mokré ruce do bílé utěrky. Pak odešla k oknu a rozhrnula závěsy, pokojík ztratil červený nádech a celý se rozzářil. Přisedla si ke stolu a pozorovala zamyšlenou stěženku, jak míchá mrkvovou polévku. ?Ty se tím zas trápíš, vid',? zeptala se vstřícně. Stařenka přikývla. ?No tak! Marcelka se z toho dostane.?? ?Že já jí tu svatbu nezakázala, dokud byl čas,? vyčítala si stařenka nahlas se slzami v očích a složila ruce bezmocně do klína. ?Ale Jiřinko, svatba s tím nemá co dělat.?? ?Prosím tě, Miládko, přestaň, já si o tom myslím své,? Osopila se na sestru porážděně a svrátila šedivé obočí. ?Já vím, já vím.?? ?Takhle to dopadá, když jde někdo po penězích.?? ?Ale co to povídáš ?Marcela je přece hezká žena, tu by si nikdo nebral kvůli majetku,? přesvědčovala ji Milada opatrně. ?Lepší hezká bohatá, než hezká chudá,? hádala se Jiřina přísným a studeným tónem. Milada vzala ubrousek a setřela jí z koutku polévkovou nudli. ?Prosím tě, holka spadne z žebříku a ty hned za tím vidíš bůh ví co, Miloš třeba ani nebyl doma, když se to stalo,? Položila jí dlaň na zápěstí. ?Pust'! To není žádná náhoda. Nejdřív si jí honem vzal, dítě s ní neměl, aby mu pak nezůstalo na krku, až se jí zbaví a všechno po ní shrábne. Dobře si to na ní vymyslel, jen co je pravda.?? ?Až se Marcelka uzdraví, sama ti řekne, že to tak nebylo, uvidíš.?? ?A jak ty to můžeš vědět?? Milada neodpověděla. Usmála se na sestru. ?Už nebudeš?? ? ?Ne, nemám chuť. ?Milada odesla talíř do kuchyně. Když se vrátila, hrály zrovna nástěnné hodiny tři odpoledne. Jedna ze skříní byla otevřená. Jiřina u stolu listovala ve fotoalbu a volala na ní. ?Miládko, pojď se podívat, vždycky, když si ty fotky prohlížím, připadají mi rodiče mladší a mladší,? rozesmála se na celé kolo, ale i v jejím smíchu byl slyšet zakořeněný chlad. Milada se naklonila nad album, vyndala z kapsy brýle a nasadila si je. ?No jo, vidíš to.? Chytila sestru kolem ramen a listovaly spolu dál. ?Tady je máma uplná dívenka,? všimla si Milada. ?Už tak mladá nebude, mě tu může být deset, ano deset. Protože ty už máš na sobě ty bílé šaty, už tu chodíš do školy.?? ?A no jo, to máš pravdu a táta už je po smrti, jinak by tam byl s námi. Dobře že se znovu nevdala, díky jejímu rozumu jsme o nic nepřišly, chlapi jsou bestie.?? ?Ale Jiřinko.?? ?Vždyť je to pravda. Díky ní máme tohle všechno. Věděla, co dělá, nenechala se o nic připravit žádným mužským, sama to říkávala. Ach jo, Marcela, Marcela.?? ?Jiřinko, tak už dost!? prosebně naléhala ?Co je ti?? vyštěkla uraženě Jiřina. ?Už me nebaví rozebírat peníze, pořád dokola, celej život.?? ?Protože ti nikdy nechyběly!? rozzlobila se Jiřina. ?Jiřinko, já vím, nebudeme se přece hádat,? změkla Milada a vstala od stolu, aby odešla do kuchyně.?? ?Tak to ne! Blahobyt je velikej luxus, tak si ho važ.?? ?Ale to není přece to jediný,? zvýšila hlas Milada, a alespoň si odsedla. ?Co se na mě utrhuješ?? ?Ty se na nás utrhuješ pořád, Jiřinko a musíme to s tebou vydržet? ?Kdo my?? ?Já s Marcelou.?? ?Já se na nikoho neutrhuj!?? ?Ale ano, utrhuješ se, celej život se utrhuješ.?? ?Tak jsi asi málo chápavá a nutíš mě k tomu.?? ?Nebud' panovačná, já jsem dospělá a Marcela taky. Tak nás laskavě přestaň vychovávat!? Jiřina neodpověděla. Zvedla se a odešla k oknu aby mohla být k sestře zády. Hodiny znovu zahrály. Milada vzala album a listovala si v něm sama. ?To jsem se od tebe dočkala pěkných věcí,? zaznělo od okna. Milada se pokusila o smír: ?Jiřinko, já to přece nemyslím zle.? Bylo poznat, že ji mrzí, co právě řekla. ?No jo, jen já to s vámi myslela vždycky zle.?? ?Nebud' chytlavá za slovíčko.?? ?Dej mi pokoj, já mám starost o dceru!?? ?Já taky.?? ?Ty žádnou nemáš!? vykřikla a prudce se otočila, až jí zabořelo v zádech. ?Proč jsi taková? I já mám o Marcelku starost.?? ?Ne, ty už se do nás neplet'! S rukou na kříži se opřela o zeď. ?Ale já se do vás nechci plést,? Uklidňovala ji Milada. ?Já jsem jí obětovala celej život, a tobě taky, a ty mi řekneš, že jsem panovačná.?? ?Tak halt nesmíš být tak citlivá na slovo. Vzpomeň si, co ses nanadávala v životě ty mně,? řekla nevážným tónem, aby sestra pochopila, že to nemá brát doslovně. ?Tak sis to asi zasloužila! Nikdo jinej než já by vedle tebe nemohl žít. Nevydržel by to.?? ?Jo, tak já si nadávky zasloužím, a ty ne. Furt aby se s tebou jednalo opatrně. Už toho mám plný zuby!? nedokázala už Milada v sobě držet vztek. ?Jak můžeš být taková, jak se se mnou můžeš hádat teď, když nevíš, jestli nepřijdu o dceru. Ty jsi tak podlá. Ty si umíš vybrat čas k útoku!?? ?Přestaň! Nehraj si na ustaranou matku! Podívej se na sebe. Svoje chyby svádíš na druhé!?? ?Já na nikoho nic nesvaluju!?? ?Ale svaluješ. Bud' na mě, nebo na Marcelu, nebo na jejího muže? ? Že se nestydíš, Milado, ty se budeš zastávat takového lumpa, co jí skoro zabil! Vypadni odsud. ?Milada vstala a mrštila po Jiřině albem. Narazilo do zdi. Papíry a fotky se rozletěly kolem Jiřiny. ?On nic neudělal! To ty! Je to tvoje vina!?? ?Vypadni!? zařvala Jiřina a s pláčem si klekla, aby posbírala fotky, které léta schraňovala. ?Udělal to kvůli tobě! V nemocnici se mi svěřila! Kvůli tobě, protože jsi nesnesitelná!?? ?Cos to řekla! Jiřina upustila fotky, vstala a rozběhla se proti ní. Sestra utekla za stůl a ječela na ni: ?Ano, chtěla si ublížit, kvůli tobě! Vlastní dcera se tě bojí! ?Milč, ty jedna

potvoro, ty lhářko! ? ?Nebudu mlčet, už nebudu! Moc dobře vím, že její otec neumřel. Vždycky jsem to věděla. Byl ti na obtíž, mohl by tě obrát o ty tvoje hnusný prachy, tak jsi Marcelu připravila o tátu. Ale o manžela už ji nepřipravíš, protože já ti to nedovolím. ? ?Zabil se v autě, jak jsem řekla, a ty vůbec netušíš, jak pro mě bylo těžký ztratit ho těsně před svatbou a zůstat s děckem sama, ty nevděčná mrcho! Ty nevíš, jaká je to bolest, kolik to stálo slzí a trápení,? křičela už celá ochraptělá a nadběhla Miladě z druhé strany, aby ji uhodila. Miladě v cestě překážela židle. Srazily se, jedna o druhou zakoply, vykřikly, přepadly přes židli a strhly ji na sebe. Ležely nehybně, robustní Milada na své křehké sestře. ?Jiřinko, jsi v pořádku?? strachovala se Milada, když se jí podařilo vstát. Jiřinčino hubené tělo leželo bezvládně na studené podlaze. Kousek od ní sklíčko od jejích náramkových hodinek a kousek dál Jiřinčina spona z vlasů. Milada se dobelhala do kuchyně k telefonu a zavolala sanitku. Pak si klekla k Jiřince. ?Jiřinko vstávej, odpusť mi to. ? ? ?Bolí mě rameno,? ozvalo se konečně. Pomalu se posadila a rozplakala se. Šedé vlasy jí spadly na ramena. ?Jiřinko odpusť, neplakej. ? ? ?Nechtěl si mě vzít, řekl, že si mě nevezme! ? ? ?Co to povídáš?? ? ?Mělas pravdu, Marcelin táta se nezabil. Řekl, že si mě nevezme, a já se vám to styděla říct. ? ? ?Věděl, že čekáš dítě?? ? ?Věděl, ptala jsem se ho, jestli si mě vezme. Řekl, ať táhnu. Prosila jsem ho, ale on začal říkat strašné věci. ? ? ?Jaké?? Milada ji hladila po tvářích. ?Že se sice bude ženit, ale ne se mnou. ? ? ?Panebože, Jiřinko, kdybych to tehdy věděla, hnáty bych mu zpřerážela. ? ? ?Byla jsem mu dobrá, jen dokud studoval a neměl nic. Nikdy mě nemiloval. Nikdy mě nikdo nemiloval! ? ? ?Co bylo pak?? ? ?Nechala jsem školy a vrátila se domů. ? ? ?Viděli jste se ještě někdy?? ? ?Doufala jsem, že si to rozmyslí a najde si nás. Nenašel. ?Nejradši bych se neviděla, Jiřinko, za to, co jsem ti řekla. Nikoho z nás za celý život nenapadlo, že toho je na tebe tak moc. Starala ses o matku, Marcelu, o mne. K své bolesti jsi nesla všechny naše bolesti. A my jsme se nakonec obrátily proti tobě. ? ? ?Byla jsem k vám tvrdá. ? ? ?Nebýt tebe, nikam bychom nedošly, byly to těžké časy, ? ? ?A ty jsi vážně nikdy nikoho neměla?? ? ?Neměla, ? zašeptala Milada a sklopila oči. ?To kvůli mně, bála jsem se, že ti taky někdo ublíží. Tak jako mně. Že přijdeš o své postavení. Odpusťš mi?? Milada přikývla, rty se jí třásly. ?A Marcela? Odpusťš mi někdy Marcela?? Na chodbě se uzvalo dupání, zaklepání na dveře. Potom se otevřely. Do pokoje vešli dva muži v červených kombinézách. Každý držel na jedné straně rozkládací lehátko. Ten, co vešel první, se nechápavě rozhlédl po pokoji, zdál se mu prázdný. Zmáčkl vypínač. Nad stolem se rozsvítil křišťálový lustr. Teprve pak si všiml dvou žen sedících na podlaze. ?Dobrý den, tak jsme tady, která z vás je ta zraněná??

VÁNOČNÍ

Zase kanou na čiré stříbro, slávy
zamžené párou z voskového dna,
na hořící papír se splašenými pávy,
již odlétli jak slova nehodná.

Zmeškala jásot ve svém spěchu
stínítka chrpová už v době polední,
troskotá plamínek, co zavlál na ořechu,
tak hrají mu Tichou noc ? poslední.

SLOVO

Zdá se v něm snadné jméno vytušiti
ještě než zítřkem k prachu prosákne se
na úlek tlačit bude gesto umlčením,
a šepot. Tím smělejší, oč víc jej neunese

hláska, jež vyřknuta na kámen dopadá
bořit se v drť, již světlo z noci sňalo,
sborem dní skoupené, když větou propadá
slovo, jež nakonec samo by se vzňalo.

Z palety barvu upilo, než zhaslo
a hvězdu proklelo, když spala v bílé záři,
kam pokleslou tvář před vlastním stínem sklání
však ještě lze spatřit v něm pokus o volání.

PODPALTE LOUČI !

Podpalte louči před ledovou stěží,
než východ krůpějím stroze vyjde vstříc,
podpalte louči před ledovou stěží,
kam slova se chodí nedořít.

Bděte pro ozvěnu na přilbici,
když strmí vzmach a protřepe ji plaší,
když kánon zpívá holubici
počnou ti ptáci světloplaší.

Podpalte louči, neboť tichost vrací
a slepost ve svém ubývání zmáhá,
chtěl zaznít pochod uvítací,
však bez křídel a zurážen, tu váhá.

? ? ?

Proč ani kousek místa nezůstalo,
vždyť v dlani lehce skrylo by se přece.
Na které z nocí ještě ubrat hvězd
zkusit by se dalo pro nejprostší zvěst,
že někde přebývá na stinném plácku,
kde v rouše cizosti dovětek si tvoří,
však živosti křiků vyplašených racků
ubylo v hejnu, co slétlo
na nádvoří poklon a zdarů,
přebrané radosti.

Kde nemilost zavládla v milosti
? a s šeříky v pobledlé náruči
jediné nebe zas a znova vítá.
(Ve stále stejném bláhovém doufání,
že se už dokonale vykřičelo!)

KŘEST

Otrhali růže, v zemi šeptem tkané,
umklé chladným otiskem na stonku,
na ruce jim v kapkách roztržitě kane
nahořklý smích, co zůstal tu z výhonků.

Na pelesti z růží přežívá jen gesto,
na odchodu mlčí, s jménem nepotká se,
celku půli láme, vzdaluje se přesto,
že pro růže ožít naposledy zdá se.

Rozraženo v třesku, na vrcholu žasne,
zdobeno salutí, co nesporné se zdají
z úcty k němu možná samo slunce zhasne
? jen růže ještě před křtem opadají.

PÍSEŇ

Znáti jen slova, jež se neutají,
v přeživé tíze i pozpátku je znát.
Zase je pět, jak v poloslepém ráji
kdy i v barvách by se měla rozehrát,

aby jak pláč, když ještě chválí,
zaklínal údiv, s pokorou i směle.
A tóny znějí do předsálí,
největší z písní o Hendele
opírá duši o lucernu ? v těle.

Průsvitem slov neprořekne snad,
to, co jen v přání stranilo se písní
a že jen slova i pozpátku chtít znát
ještě zůstalo. . .

OKAMŽIK

Už hodiny odbíjí,
zasněží do větru
skulinou mezi mraky.
Křesání na rákos
pod víčka vestele
hlas, jenž se roztančí
zabloudí bez dechu,

vždyť nezůstane mu
ani odhodit kamínek
z cesty !

????????????????????????????????????

JEDNOU . . .

Jednou, až řeka změní proud
snad i to se někdy stane,
ztratí se slovo, jež možná chtělo obejmout
a pro které už vítr nezavane.

Jako když kladivo naráží do dláta,
aby rozdrtilo kámen,
jako dlaň právě setřená od bláta
beze stop s novým ránem,
tak zamlčené slovo daleko se ztrácí
tenké jak přetržená nit
ač křičí hlasem seker, když se lesy kácí ?
přesto se nechce prozradit.

V noci, když sny se boří do ticha,
vrací se k tobě polibek ti dát
a možná naposled si zavzdychá,
věřím, že naposled už,
snad.

KAZATEL (pro ty, kteří neměli štěstí)

Výstřelem proti slunci
stal se výkřik slepých,
za to, že opovrhují teplem světa
do zpuchřelých ran
žár jim paprsek vplétá,
zeboucí něhou, skrytě vysmívá se :

Smějte a radujte se !
Ač sladkého vína pro vás není
jen hrstka suti bdí tu na kameni
však samou láskou k vám v zlatý korál se změnila,

jak daleko bída vaše sahá ?
Možná až tam, kam jiní dohlédnou
než rozední se rána polonahá
mockrát zapláčete ?
nad bestiální větou vyřčenou pro útěchu.

Výstřel proti slunci
samo slunce vrací
šachtou do temnot temno vpálí,
a vy se smějte a radujte se
ač sladkého vína pro vás není
smějte a radujte se
pro hrstku suti ? bdící na kameni.

JESTŘÁB

Jestřáb jistě má své hrdlo silné
a drápy ostré jako břity,
špičatý zobák v tváři neomylné,
jejž jen tak neotupí ocelové štíty.

Každý den děje se v krvavém zápase,
někde ve skalách umučí mě skrytě,
na přání o míru dávno neptá se,
vzdávám se bolestněji, čím víc miluji tě.

PRAZE

Jsi mi básní bez teček a vět,
a jako z pouti k svatému Janu,
cestou cizí (ač znám ji nazpaměť)
tebou se vracívám jak jindy k ránu.

Zpíváš mi prázdnotou budov školních,
z okenních ráků o tichu šumí amplion
a tisíc ran a tišeji než on
já dechem svým vrážím do nich.

Tašky ze střech v nouzi opadlé
vděčně dlažbu uctívají,
zvadlou únavou pokosených růží
namísto rampouchů teplem tají.

Ze slunce paprsek k tobě se sklání,
na bílém plátně obraz tvůj vzkvet,
jsi mi dál básní bez teček a vět,
byť změnila ses k nepoznání.

ULICE

Možná se tak zdá,
ale není tichá,
ulice kamenná, bleďošedé krásy.
Z okapu zrezlého slaná kapka stéká,
kdo plakat ji za noci slýchá,
kdo její dlažbu zná, kdo za ni dýchá,
kdo před její chudobou smeká ?

Kožená podrážka blátem se máčí,
tajně jen v úkrytu rozpadlé zdi,
jedna z matek nabízí se půlnočnímu hráči
pak zakřičí jen ?Tak jdi si, jdi !?

Ulice kamenná a bledošedá,
za svitu hvězd zdáš se stříbrozlatá,
až ze sna se vzbudíš stokrát tobě běda,
ospalá matka ke kostelu chvátá -

a ty se modlíš za ni.
Modlíš se za noci, když ukrývá tě tma,
do níž jen jiskra světlem svým vkročí,
žářem tě spaluje k prachu láska tvá,
ukrytá v omakaná zrcadla ? dvě osiřelé oči.

LÍSTEK Z KOPRETINY

Jako drobný lístek z kopretiny odnáší tě říční proud,
ke spadaným létavicím s nimiž tak moc přál ses
obejmout,
v lásce, něze, vítězství, v horečnatém dojetí,
než dotkneš se jejich záře, jako motýl zrádný odletí.

Jako vítěz ohnivou louč pevně svíráš ve své pěsti,
a když nikdo nedívá se, sám ji hasíš, jen tak ze lsti.
Se zraněnou hořkostí skrýváš touhy v dojetí
drobný lístku z kopretiny a z hvězdného objetí.

Místo nářku srdce requiem tvé kolem zní
v každé jarní symfonii v bílé rose na ranní.
Jako drobný lístek z kopretiny denně se topíš
v říčním splavu
nad ním jestřábi náhodou se vznesli - a možná
pro tvou slávu.
Můj drahý světe.

SONÁTA PRO PADAJÍCÍ HVĚZDU

Zvonící, jak kouzlem omámená,
na noční střechy poem nedohraje,
sicilsky zlatá tichá hvězdná pěna
troskotá v nebesích, smutně k zemi taje.

Nad klasy obilí mráček se snes,
aby jak vějíř paví
vtiskl se do tvé krásy, slávy
a noc aby padla na svá kolena,
když blízko jsi, blízko, a přece tak vzdálená.

Kapradí větrem do sebe se vpletlo
jako dvě dlaně, když svírají se z tísně
pro povzdech blednoucí tvé písni
pro nádech statečný, poslední.

Pár vteřin podobná prvé i tisící,
kapička vosku plačící na svíci,

ale jen jediná ty mezi nimi
šeptáš verše.

TAM NĚKDE KOTVA . . .

Liknavá rána bezútěšná,
nad nimi hrozbou šumí vodopád.
V zdánlivém smíru vábí na západ
pěna, bílý prapor ten,

bezcitně vlévá se do tepen,
pachutí ranní tráví trosečníky.

Nepřestane dávat polibkem horoucím
a těšit se z konce, když ozývá se v hlase,
tam někde kotva na pomoc tonoucím
o solný kámen pevně zasekla se,

však písek z pobřeží zbarvený do ruda
ve věčných hodinách tiše přesypá se .

Ještě jednou závan plachty ve větru,
stříbřitý obraz odpuštěné viny,
palubní vůně po zasněném západu
opředla vlákna ranní mlhoviny.

Zkrotly a dozněly hlasy po peřejích
tam, kde je věčným hrobem jejich
svět podmořského tance.
Tam někde kotva líbá zroskotance.

SKLÁRNA

Společný rys v tíhách svých
opomenul poznamenat, kým je,
nad nocí marně špehuje
zlomky hudby na úzké asfaltové cestě.
Ostrý střepek svírá v oku svém
sklárnou zalil obrysem
prašných kamínků
větrem vmetených do obličejů
za to, že nespí, ale počítá vzdechy
vyhořelé sklárny.

MOST

Na hrdlo kamenné svou svatou brokovnicí
zamířila armáda milosrdných hvězd,
v posledním polibku touží se tě zřící,
leč pro tebe anděl zapomněl se snést.

Tvůj stín vyostřil pružnou páteř času,
hanebné kyvadlo, co brousí dýku svou
o vítr vanoucí z hvězdných vlasů,
a pak ti chladně vráží ji do prsou.

Stěny praskají jak poleptané jedem
nad monotónními vzdechy, které jako kal
zanesly tvář hledící v duši měst.
Kaskadér odvlékán si oči vyplakal

a anděl?
Pro tebe zapomněl se snést.

PÍSEK Z CIZÍCH DVORŮ

Den jako věta beze slova
zatmelí vyschlá ústa času,
grimasa jizvená zas a znova
ta grimasa bídná bez ohlasu.

V předtuše se rodí zaklepání
na vrata z širokého stínu
a smutný cvakot odmykání
opírá se o vidinu.

A pak ticho, nic už více
jen mokrý písek z cizích dvorů
drže skřípe o dlaždice
na strmé cestě do táborů.

Pláče léto v letních vázkách,
těch, co mizí za horami
a písek zaschl na podrážkách,
pláče v lidech: zůstaň s námi,
Bože!

Splétá chomáč z vlhké slámy,
ten, kdo podrážky své čistí,
hoří vázky za horami
a láska hoří v nenávisti!

ČEST ZA OPONOU

Čest blankytně modrých perel se zříká,
ze samé chudoby vkládá pravdu v baheniště,
nad hrobem růží pro ni sřala dýka
než supi se slétli blíže k ní, na jeviště.

Ze cti opona stoupá, ze cti, jejíž jméno bude nést
a prosit vítr, aby liliovým květem obsypal
každou z jejích cest.

Shledává nárek svůj v zrcadle nevděčných očí,
v šumu hlasů hyen tonoucích v ledu,
v ledu nešťastného večera, kdy se i hodina loučí,
vzadu teskně z opuštění a s úlevou vpředu.

Ze cti opona stoupá, ze cti, jejíž jméno bude nést
a prosit vítr, aby liliovým květem obsypal
každou z jejích cest.

Závojem z perletě smývá jméno z obelisku
do nenávratna vhadzuje stesky každý, kdo ji znal
a podél stoky rosa se třpytí místo písku,
když krok cti vzbudí se, aby žil dál.

Ze cti opona stoupá, ze cti, jejíž jméno bude nést
a prosit vítr, aby liliovým květem obsypal
každou z jejích cest.

JEŠTĚ VÍCE OHNĚ !

Jen houstnoucí paprsky prořaly kontury chrámů,
vzájemný dotyk v zasetí a pohromu se noří,
omdlévá žárem svržený Řím, vzpíná se a hoří,
jak božský epilog v poslední křeči zašeptaný.

Ukřížovaná prosba v hrdé vážnosti
s nejtěžším vzlykem zahřměla a boří
vznešené město, co vzpíná se a hoří.
Před křížem Říma stydne kletba Neronova.

Fanfáry s pathosem vysály život hroznů
a bezvládná jím ústa římská orosily
by příliš vlhká zůstala tu pro dunící žár,
jejž milenci
hasit se snaží
vlastními slzami.

SCHOD K SOŠE Sv. VÁCLAVA

Opojná hodina k němu už nevíže se,
Duše, jak přepálený dehet na horkém slunci taje,
zběsilým cvrkotem slov odmyká každou škvíru,
kam ještě horká, skoro živá stéká
? o volný dech
oloupí póry v poskvrněném kamení.

A po něm čas jak slimák se teď plazí,
plazí se i po přiškrčeném dni
rozryté břicho o kamenný prach,
a na ulitě zbytky tvé vyhořelé duše,
v níž tykadlem šmátrá bezcitně, bezcílně...

zoufale se tu do tmy vykřikuje,
že už není o co stát

STUDENTSKÝ VERŠ

Studentský verš je sněžná hora,
ledový útes větrem obehnán,
na kterém ztracenec k nebesům širým volá,
že na celém světě zůstal sám.

Hledí vzhůru a svým žalem,
zchudlým světem otočí,
modré nebe se mu málem
celé vlilo do očí.

Ze spadáných hvězd staví plachetnici,
přes moře lidských slz a snah
a měsíc zlatě zářit bude nad vinicí
v malé kocábce na vlnách.

Chycený do plachet, pták jeho píseň slyší
a příboj ? nástroj do taktu mu hraje,
když prvně pozvedá už poloprázdnou číši
s vínem jen trpkým. Nikdy nedozraje.

Nekonečný obzor nekonečnem splácí
každé další vlně, která s bouří vzrůstá,
časy lehce pozlacené jež se nenavrací,
a už navždy mlčí jako studentova ústa.

V LÍCI VZKVÉTÁ RŮŽE ŽAL

V líci vzkvétá růže žal
a možná sbohem tedy,
zrodil jsi křídla a nikdys je nepoznal,
leč včera ještě zpívals jim naposledy.

Básníku zrozený, by zpověď tichých úst
v bolesti svět vsál
namísto léku tišivého, když i anděl sténá ze spaní
děšť k počtě tvé zmlkl a v líci vzkvétá růže žal,
jež stužkou ovázaný vložil jsi mi do dlaní.

V azuru modlitba dneškem se mění v andělovo věno
sněhohrou teď opouzdří se touha snová,
až k nebesům vzlétla bledá labuť neonová,
když kdosi v ulicích vykřikl tvé jméno.

Kamsi až daleko na křídlech odnesla tvůj hlas
na Kavkaz slunečný přes nezkracené moře,

z tvé písňě paprsek vlil se v nás
a v anděla tvého neúprosná hoře.

POZDRAV

Vzdechem oblehnout ty kvítky statečné,
jež pro legendu věčnou letos znovu kvetou,
snímat z nich pyl jak prosby netečné,
když tlačí se kupředu jedinou větou,

zámečky z lístků dýchají rosou,
srpnové blesky život v nich křísí,
ideou marnivou, ztrápenou, bosou,
ustupující bolesti v obraze nateklých ran !

Pokleknou malé šeříkové vločky žití
a sama zem házet bude kamení
na věrné, žíznící a vzdorovité kvítí
sající svět až k útlému prameni.

K sobě se tisknouce útěchu hledají,
když štítem z bodláků zadržují pěst,
a zase vstanou a zase padají
oslavné květy kolem básníkůvých cest.

JENOM MÁJ

(věnováno T. Z.)

Jenom Máj dnes pohladil tě slovy
jenom Máj, pro slast bez vděku,
slyš ten dech chladný, jasmínový
slyš! Jak slýcháváš už od věků.

Jenom Máj se třpytí v dlani
s kapkou rosy bez ustání,
namísto růže čajové
v okně pavučinka bílá
stmívání smutné májové
tvou písni utajila.

Jenom Máj dnes přešel přes tvůj práh,
lehounce utišil své jarní ach,
pro slzu tvou stejně jak loni
bílymi paprsky jenom Máj zvoní.

Jenom Máj !

MOTTO (báseň)

Do větve jarního smrku
tajně jsem vpletla svoji lásku,

do chvění na ústech,
do lesku bílého na oblázku,
do zimní vločky vůni vzpomínání,
na čelo baviče, jenž se nikdy neuklání,

do barvy slunečnic vtiskla jsem naději,
že přece jednou snad (ač mlčím raději)
první stín radosti, čtenáři, vám
na čistý papír ? všecko co mám.

Jakub D.Kočí

PŘÁNÍ

Ježíšku, chtěl bych pod stromeček
abych už nebyl pitomeček!

OTVÍRÁK

Když už na to přišla řeč,
k čemu rytíř nosí meč?

DÍVCE Z AUTOBUSU

ještě dnes mě hřeje
sperma v hubertusu

TICHOZENÍ

"..." a šel dál.

REALITA

Vrátila se domů,
ne však kvůli němu.

HOVNO

Chtěl bych říci varovně,
nepiš verše o ničem!

CHŘÍPKA

Už zas na mě leze
březen...

BÍDA /jdk/

Zem před plotem jiná Zem
Žádný dech těch dřívějších
V komínech kouř cizí smích
Zapomínám
Jenom krev jí vyšla z klína

PAŠTIKA

reakce na báseň T. Soldána

Vyvanulý zajíc
Namažu si krajíc

MOJE SLADKÁ OLINO

mám rád když to bolí, no.

KRTEK

ku příležitosti krtčího večírku

Snad protože je čtvrtek

Mou básní hýří krték

Má totiž v básni domeček

Ten poetický krtěček

Však nebojte se za krátko

Už přebásním to krt'átko

Jen počkej! Přeskrtnu tě!

Ty potvoro! Ty krtě!

Proč stále někam utíká

Ten neposedný krtík a

Proč rudý je jak plamínek

Náš literární krtínek?

To protože můj políček

Ted' slíznul prevít krtíček

Když provedl jsem škrt!

Tak už je pryč ten krt.

Martin Hrubý

Petrklíče

Leje jak z konve, jak u mycí linky;
má milá dala mi konvalinky.
Petrovi nevadí, že ztratil klíče;
má milá dala mu.

Eliška

Je cudná jako jeptiška
a jmenuje se Eliška.
Už napsal jsem jí čtyři knížky,
jsem prostě blázen do Elišky.
Mé básničky už na výšce
vždy patřily jen Elišce.
„Chci bagatelu! A ne knížku!“
Tak jsem to napsal: „Pro Elišku“
A v každém snu jí pod bříško
líbám a šeptám: Eliško!
Hru o princezně Pampelišce
i tu jsem napsal o Elišce.
Ó, být tak Janem Žižkou,
mít odvahu, jdu za Eliškou

a něžně obejmou ji
a pak jí vyskloňují!

Balada politika naší doby

Hlava i pata mi tu chybí,
život mě houpe dolu nahoru;
a stále stejné dělám chyby,
proč s vyšší šarží dám se do sporu?
V putyce zpívám, mlčím na chóru?
Já pouze plevel umím zasít,
jsem cetka uzamčená v trezoru.
Vždy budu oheň slámou hasit.

Pomluví vše, co se mi líbí;
co se mi příčí má mou podporu.
Rád plním vše, jen ne své sliby;
všední je vzácné pro mou letoru.
Vážím si všech svých kladných záporů;
jen na slabého umím tasit,
ryzí je nuda mého humoru.
Vždy budu oheň slámou hasit.

Kazí mě to, co jiné tříbí,
nic nedbám rad a moudrých názorů;
když něco zkazím, křičím: Kdyby...
Špehuji nitě cizích hovorů,
jsem často členem obou táborů;
nemám co říct a chci se hlásit,

obrnou zkroucen stojím v pozoru.
Vždy budu oheň slámou hasit.

Já hledám ve voličích oporu,
mě pouze úřad může spasit;
a je mi jedno v jakém úboru
vždy budu oheň slámou hasit.

Jaro

písňový text

Jaro je úder na velkej buben
jen jedna rána a je tu duben
Klapoty deště potoky na skle
zima se loučí šeptá mi nashle ... nashle

Jaro je vítěz volejte Vivat!
Chce se mi tančit chce se mi zpívat
popadnout kopí svatého Jiří
polezte z díry hadi a štíři ... hadi a štíři

Jaro je výzva zavolám Áje
Kde budeš zítra prvního máje?
Nechtěl bych lásko vypadat směšně
chtěl bych tě líbat támhle jsou třešně ... tam kvetou třešně

Jaro je blbec v hlavě má zmatek
jaro je sukně průsvitnej šátek
Až ke mně přijdou tři zmrzlí muži
pro změnu z Klárky sedřel bych kůži ... sedřel bych kůži

Cesta vlakem

Písňový text

Já neměl zdání co s tou kráskou všechno prožiju,
když jsem tenkrát začal toužit po společný cestě.
Měla svého šamstra na dost dlouho v Tokiu
a můj vlak stál na nádraží zrovna v jejím městě.

Pak přisedla si a já zařval: Plnou parou vpřed!
Jo, naše jízdy končily až za okrajem mapy.
Jenom stále víc mi hořknul kolem huby med,
takže jednou zeptala se: Pověz, co tě trápí?

Bude to ten průvan, každou noc mě odkryje
a směje se a šeptá: Brzy letíš mezi keře!
Na to řekla: Víš, já asi chápu jak ti je,
Jenže v tomhle vlaku prostě nejdu zavřít dveře.

A hned jak její milej přijel zpátky z Tokia,
ustlala mi vedle trati postel z vlčích máků.
Celou cestu věděla to a věděl jsem i já,
že bez rozpaků vyhodí mě z rozjetýho vlaku.

Než se rozední

Písňový text

Má slina hnědá od tabáku je dnes poslední
dva pruhy světla od majáku než se rozední
Vlny na moři s nocí hovoří vědí že tu sám
hledím k obzoru strach mě na voru nese bůhví kam

Ted' bude kolem několik dní jen moře A já
se nechám převzt přes obratník černou Yemayá
Smekla k pozdravu světla přístavů všech kubánských měst
noc je v podřepu můj vor poslepu míří na Key West

Tolik podobných příběhů
zná město na břehu
moje Havana
Pro nás zahnané do úzkých
má pomoc yorubských orišů

Jestli na Sever doplují
tak ti slibuju
moje Havano
o tvé kráse i chudobě
píseň o tobě napíšu

Jarda Hejnic

ze sbírky: Písně kovboje a správného chlapa

V životě mám několik nevyřešených problémů. Jedním z těch zásadnější je přílišné přihlížení na názory ostatních lidí. Napsal jsem několik básniček, které se mi líbily, ale slyšel jsem, že nejsou nic moc. Teď trpím výše zmíněným problémem a hnízdí ve mně rozpor. Mohl bych se na cizí názory vykašlat, ale z toho mám trochu strach. Není příjemné nikomu stále vysvětlovat, jak jsem to myslel, nemohu si totiž s daným jedincem notovat a mít dobrý pocit ze souznění. Vydal jsem se proto zcela opačným směrem, píšu úplně blbé básničky. Čas od času někdo přijde a řekne: „Ty tvoje básničky jsou úplně blbé Jaroslave!“ A já mu odpovím: „Ano, máš úplnou pravdu“ a cítím se tak nepopsatelně krásně. Autor má souznít se svým čtenářem...

chvátám

c
honem
k **v**ám
váš
táta
á
m

marnost

hrách na zeď házím
fazole na zeď házím
čočku na zeď házím

úspěch

hrachovou kaši na zeď házím...

-
mlíčí mlčí
jikry taky
co z nich vyroste
- asi
ryby němé

Zpět

zpěttěpz
b
e
r
u
slova
marně
mně
a
mnu
je
znova

Z dětské sbírky: Šeptej a křič

Přesýpací hodiny

Přemísťují se
tam a zpět
zrnka písku
ve skle-
něné
pou-
šti
zna-
jí tu
cestu už
nazpaměť
pomalu v pro-
stor se spouští

Pampeliška

Sfoukl jsem pampelišku
jako se sfoukává svíčka
padáčky bílé padají k zemi jak kuropění
a ona pláče
už nebude krásná

pro nejmenší čtenáře

(návod k užití: S dětmi utvoříme kroužek a chytíme se za ruce. Na část „Z kroužku“ ukročíme doprava, obdobně jako u mazurky. Při slově „kape“ přisuneme druhou nohu a na citoslovce „kapi kap“ na každou slabiku (tj. 3krát) vyskočíme snožmo do vzduchu. U dalších veršů postupujeme stejně. Básničku opakujeme stále dokola a zrychlujeme rytmus. Když tempo pokročí do nezvladatelné rychlosti, bývá obyčejně už srandy kopec, všichni se smějí, padají na zem a válejí se po sobě. Dlužno dodat, že pokusy zařadit tuto básničku do výukového systému druhého stupně ZŠ se příliš neosvědčil. Doporučuji proto aplikovat u předškolního věku, příp. na samý začátek školní docházky.)

Kapka

Z kroužku kape kapi kap
rovnou kroužku na zobák

Kohout

Počítá kapky ententýky
po každé zazpívá kykyryký

Jiří Procházka

Dětství

- granát odpálený
jedním řádkem knih
"Zaveď mě zpátky domů."
Prosluněný park
štíhlé bílé stavby
Hořící celuloid
ve střížně smrad

(...)

...

Zakřičím
jenom potichu
Abych nezakřik
tento okamžik

Zazpívám
do dlaní
Nepřijde
svítání

(...)

...(Letná leden 2001)

pohled na hvězdu
vzpomínka je
tisíce let stará
padá sníh
bloudíme proti sobě
v patnácti
metrech čtverečních
zvětralé víno
a polozamrzlý výhled

(Básně bez pointy)

Útržek rozhovoru
(věnováno K.)
"Jsi strašně nezodpovězený."
řekla mi má
cizokrajná přítelkyně
zatímco jsem jí zpíval
a pátral
pootevřeným oknem
po stopách života
do kterého bych se zakousl
"Ne, rozumět není
odvozeno od rozumu."

(Básně bez pointy)

Novoroční

Odněkud ještě slyšet hlasy
Stop ve sněhu tu není kromě mých
Tak na Nový rok divně zapadám si
Lomcuje klikou dveří zamčených

Snad že bych klíče zkusil najít
Leč zmrzlou rukou nenahmatám jich
Odněkud hlasy utichají
A stop tu není
včetně mých

(Existenční minimum)

...

Sám sebe unést
těžká to práce...
Proč tedy s takovým
břemenem srát se ?

(Existenční minimum)

Potkávám lidi

Potkávám lidi
až když mi mizí na kraji horizontu
Asi tak
jako když náhodný pohyb úst
kolemjdoucí ženy
vyvolá vzpomínku
na dívčí
smích

(Po II.letech)

Z přízemí slyším svou rodinu

Z přízemí slyším svou rodinu
okno se mi vysmívá
zdi blednou
Vymyslím si na nich
alespoň pavouka
kterému řeknu
víc

(Po II.letech)

Mladičká básnička

Pročpak se svěřit chceš
do mojí péče
Ještě ti po bradě
semeno teče

("Mimo" sbírky)

Když jsme procházeli Prahou spálenou...
(Písňový text)

Ještě naposledy
umeju výlohu
stáhnu roletu
ani nezamknu

Pouličního
poetu
s kytarou špinavou
jak jeho vlasy
jak jeho hlas
požádám o píseň
koukne se do playlistu svého
pokývá hlavou
tuhle už nehraju asi
říká
stejně je čas
jdu spát
jsme tu sami
dva nespavci
pod sochou mučedníka
s nápisem : No Future
s nápisem : Sparta Hooligans
s nápisem : kdo koho má rád
na okopanym podstavci

Ještě naposledy
umeju výlohu
Vítr vymetá
zbytky včerejších nocí
Štiplavej kouř
nic nezahalí
Praho zakletá
něco vyhořelo
a plameny se
ani na povrch nedostaly

Méně talentovaným...

Mé nadání
přišlo
z nenadání

Je to hloupější,
než si myslíte

(Básně bez pointy)

P.S. Vyhazuj dle libosti
Jiří Procházka lepauvre

Filip Lukeš

ŠŤESTÍ

když vracím se domů nad ránem
po noci beze spánku
čerstvý jak plátek sekané
v chladivém bledém vánku
vzpomenu si na tebe
co nedalas mi spát
vánek mě zazebe
a začínám se smát

MLÁDENEK MLOČÍ (písňový text)

podívá se na tebe a dlouze zamlaská
vydechne a nechá tě, aby ses adaptovala
má mnoho předností mládenec mločí
je jako kus rudy, je hodný, chemický
a jestli dostane tě, tak už navždycky

míchá řád věcí, ochota ztělesněná
mládenec mločí, prý dávno vymřelý
poměr s ním vypadat jako válka musí jako válka musí
on je kus rudy, je silný, sexuální
a jestli dostane tě, zas bude aktuální

Probuzení je trest za usnutí.
(Lev Beck)

probudil jsem se
s horním rtem přilepeným k polštáři
střemhlavě vstávám z postele
kolem které v řadě stojí
její neřestní vynálezci
a pokyvují hlavou

cívím z okna
můj pohled klopýtá po zahradě
na které voní pomněnky
a zahradní myš

nebaví mě
nebaví mě ani hejno vrabců
letících okapovou rourou
protějššího domu

první paprsky slunce
stvoří další ráno
a zrcadlo v koupelně
mi jako každý den
vystaví nový občanský průkaz

SOKOL

leží na měkkém písku
a sleduje mě
kroužícího ve vzduchu

kolem dokola jen lesklé ticho

hluboko pod sebou
vidím tu bílou myš
která se nechce smířit
se svou touhou

druhý den je tam zase
sleduje mě
a ze svíc a z peří
staví si hrob

chodidla mokrá potem
pleskají o skálu
jeho vlasy se naposled mihnou
nad pevninou
jeho úsměv naposled zazáří
nad špinavou vodou

sleduje mě a já jeho
nemůžu ho zachytit
a navíc mi na něm nezáleží

ve spolehlivé síti chladnou
kapky vosku
a mazlavé slunce svítí
na Ikarův začátek

HOMEČEK

opřel se o pelest
venku svítil tisíc hvězd
a vedle něj se převalila
nepříjemná silueta

vstal
přebrodil koberečky
a nasupeně si ždímal nohavice

bloudil bytem
jako ta holčička
v neuvěřitelné krajině za zrcadlem

něco naléhavě slabého
vedlo ho z ložnice
do kuchyně

jsi jen oblečenej žaludek
uslyšel
když spatřil svůj stín vrytý v lině

zavřel lednici
běsi v lahvích
naskládání jako králíci v králíkárně

domečku domečku
kdo v tobě přebývá?
Dostojevský (spisovatel) sedí u piva

HOSPODA

ve smutečném tempu
ztuhlých vtěřin
sedí a píše

do uší duní mu
hovor hluchých hospodářů
s roztrženými kletbami

ač květ chce kvést
a tón znít všemi kovy

on píše, co mu kdysi
můra pošeptala

a v řádcích mlčky
čistí temnou mysl

marně ho lákají
hledící přes rameno
marné jsou řeči ženiny

spaluje tabák
s klidem seveřana
civí a píše

o čem asi?

TVŮJ HLAS

tvůj hlas si volí různé masky
a jimi přikrývá si škály
variace uplynulé lásky
kterou mrtví oplakali

hrdina, co kráčí tichem
zahrada skřípající vrátky
prázdná smutné lidským hříchem
nikdy nejde cestou zpátky

vichřice zběhlá do noci
pusté jako mé minuty
písmena - černí otroci
tvým hlasem šíje ohnuty

///

uprostřed snu
mě obejmula tvoje těžká ruka
a na srdeční okvěti
složila tíhu smutku pro jablka
obalenou perletí

v dáli se zabil oheň
zhasnutý do propasti
a vzpomínka usedla na konci jezera
našich průzračných
slastí

PŘETVÁŘKA

téměř miluji nenávist
v ložnici patřím zrádkyni
a s přítelem se nechci seznámit
téměř zůstávám chloubou
zakrývám slzy na tváři
a moudře mluvím a pokyvuji hlavou
téměř nečitelná přetvářka
spoutala květy srdce
do voňavého
pugétu

TOLIKO PRO VNÍMAVÉ

fialová světla fialek
obrácená do očí zarmoucené dívky
vzdychla
a jejich chvilková vůně naráz
uletěla jako fotografie holuba
nebo spíše jako pták
kterého denně vídáme
jak s něžným soucitěm
mučí žízalu
a říká: Nashledanou!

MISE

karavana šedavých mravenců
rozřízla louku v pase
jako broskev

tažení zaprášených vojáků
míjí ranní toaletu srn
havěť vyhlásila
stupeň nebezpečí

do drnkajícího lesíčka
padá ohlušující zvuk nožiček
té pohyblivé hranice

z podloží do podloží
přes temena šišek
nic je nemůže donutit k návratu

ozve se první vyšpláchnutí
a bublinky cinknou o hladinu
mravenci potápěči útočí
na vodníka

///

zdi bdí
nad písní dědiců času
zákonem určených ke ztracení
nad jejich naučením
stkaným nenávistí

sdostatek skryti
před ozdobenou zemí
před loukami a prameny
svítí si na cestu
odlesky z kladiva

///

na lavičce pod stromem dlí
zahalen muž do stínů větví

ještě před chvílí tu nebyl
a za chvíli tu nebude dál

je sám a v družném rozhovoru
vzpomíná na lidi mu milé
mu odlétají z očí
a vážnou v koruně stromu

mu chce se tančit
a on dá se do tance

mu slíbena je smrt
tak proč by ne?

R (psáno zrcadlově)

R já
otočený do protisměru ubíhání

R které umřelo při převozu do nemocnice
a bylo vyhozeno z jedoucí AMBULANCE (psáno zrcadlově)

R transfuze krve
daleko v horách Transilvánie

R toho kdo má v erbu
přelomenou růži

R na výloze
kterou se díváš z krámu na ulici

R špatných románů

R rýhy ve tvé tváři
známé též jako vráska

R zvrácených rozkoší
které vyznáváme ty a já

R rumu zvráceného kubánským námořníkem
z paluby loďky Cháronovy

R raka jdoucího pozadu vpřed

i moje stopy v písku
srovná oceán

EROTICKÁ POVÍDKA

Znáte ty párty, ty divoké párty, na které chodí ten typ holek, ten typ divokých holek, které jsou ke všemu svolné? Jasně, že ne úplně ke všemu. S věcmi okolo Boha a řečičkama o tom, co je a co není správné u nich nepochodíte, ale jinak se s nimi rozhodně nenudíte. Obzvlášť, když máte v kalhotách ptáka, co nerad vysedává na bidýlku. Znáte ten druh párty, o kterých mluvím? Zkrátka ten druh párty, na kterých potácívá chůze, jakot sexuálně obtěžovaných a dým bramborové natě nevzbudí sebemenší rozruch? Tak přesně na takovou párty... ne přesně na takovou, ale na podobnou a možná ještě horší párty mě pozval jeden můj přítel. Nebyl to ani tak můj přítel. Byl to člověk, se kterým každý pátek dopoledne hnědneme v soláriu. Ostatně, to není důležité. Takových přítelíčků ze solária mám k dispozici tony. Na jedné ne zcela legální tokijské telefonní lince si jich můžu objednat, kolik chci. Párty se konala na zahradě několikapodlažního vilového apartemán toho mého hnědého přítelíčka. Dostavil jsem se dvě minuty po půlnoci, to je teď můj módní čas. Čas, ve kterém nejvíc zaujmu, kvůli kterému je jakákoliv žena ochotna plazit se mi u nohou a škemrat o dotek. Své žluté auto bez střechy jsem zasadil na záhon před rezidencí mezi ostatní žluté květiny a kýchl jsem dvěma uvítacím prdelkám do obličejů, protože na slunečnice jsem alergický. Barva hlenu jim šla nádherně k pleti. Lila číšník, maskovaný v koruně mandloně za obří hrušku, mi namíchal můj oblíbený koktejl z banánového vína, destilované vody a kuráre. Usrknul jsem trochu, jestli je správně smrtelný a rozběhl jsem se po vysoce stříženém trávníku do středu tančícího hloučku lidí. K tanci a poslechu hrál známý Dany Dalado a jeho jazzová kapela Altánek. Muzikanti rozpalovali své nástroje do světla modra a kolem mě se zmítala oranžová kuřátka s červenými zobáčky. V zápalu tance jsem šlápl do psího hovna a to mi ještě dodalo sexappeal. I když sexappealu mám celý pugét. Do ticha skladby Pochod zmijí jsem zrovna přemýšlel, kam asi zmizely mé kalhoty, když mě oslovila jedna zrzka s pletí růžovou jako selátko. "Neznáme se odněkud?" Propíchlá mi oči bradavkami a já nebyl schopen slova. To se mi, věřte, nestává často. "Myslím, že bys měl jít se mnou. Víím, kde má tahle párty ložnici." Chytila mě za penis a táhla přes zahradu do domu. Než jsme dorazili do ložnice, dvakrát jsem se udělal. Ta neuvěřitelná holka mi pro začátek sundala hodinky, zabalila mě do záclony a polila vodou. Slastně přivírala své zelené oči, kousala mi palce u nohou a zpívala "Ach, synku, synku, oral-li jsi". Byla to noc vášní. Dlouho bych musel lovit v tůních minulosti, abych si vzpomněl na něco podobného. Za svítání jsme se rozloučili tím, že mi nasypala do nosu ještě žhavý popel z krbu. Skučel jsem rozkoší. Když mě opouštěla, ležel jsem na barokním lustru spocený, krvácející, plačící a tak šťastný. Ve dveřích se ještě otočila a hodila mi své chlupaté kalhotky z polární lišky: "Už víím, odkud tě znám. Ty jsi ten, co se mi včera zdál." Vyběhl jsem za svým zrzavým přeludem do mrazíku před domem. Byla pryč. Zelený číšník mi namíchal vodu se vzduchem. Naposled jsem se rozhlédl kolem sebe a trochu, ale opravdu malinko, jsem se napil. Ze záhonu jsem utrhnul své červené auto bez střechy (krásně mi přes noc uzrálo!) a odjel jsem tam, odkud jsem přijel.

Tomáš Soldát

Čtyřverší

Vyvanulý zajíc poletuje vzduchem,
v tom zjistí že slyší pouze jedním uchem.
Na trávu se snese prodrbe si ucho
a tu ho plácne Gustav Klimt se slovy :
„Dostal jsem Tě, Mucho!“

...

Na stole ležela řasa,
černá byla a skroucená,
odumřelá byla krása
patřila dívce bez jména.

Zed' nářků (ze sb. **Básně v černé a bílé**)

Miluju Honzíka
Ztratil se dalmatin
Vrať se!
Bosna je plná min!!

Pepa
Byl jsem zde, Fantomas
Stop rasismu
Byl jsem tu zas, F.

Čekal jsem na Tebe
Vlasta je kráva
16. 3. 1994
Umřela mi máma

Tma

Tma je jako pavučina
tma je spona, která spíná
Tvoje vlasy do chomáčku snění

Tma-pokrývka poblouznění
tma přítel, když světlo není
tma hlídač, co neusíná.

Tma nám ve všem dělá jasno
ve tmě se i Ty zdáš krásnou
nevěř světlu, pojďme zhasnout.

Blues na konečnou

Jednou podniknu cestu do Tvých očí
Jen potichu, skoro líně
budu sledovat troleje
až na konečnou

Tam Ti řeknu pravdu
a jemně naznačím rukou
že se svět řítí do záhuby
Podám Ti ji
Ty se zasměješ očima
a já si ze strachu olíznu rty

Pak nás zachladí zimní vítr
a na zem se pomalu začínou snášet
nedopalky
Protančíme v nich celou noc
a diváky nám budou
odpadkový koš a potrhané jízdni řády

V šest ráno dá maestro Měsíc poslední přídavek
a odejde pít na žal

Zůstaneme sami
a budeme přemýšlet
kde přežijeme den
do dalšího večírku

...

S pokorou
a cigaretou v ústech
chodí lidé za svou prací
A nikdo si nevšimne
že v parku
je třeba
pochovat stromy.

Jaro

Jaro
se potuluje krajem
Ledy tají dech
pod tňhou přicházející lásky
a kousek od silnice
jak mizí bílé svíce
se něco klube na svět

Dvě strnulá křídla
a modrý zobáček

Pírko
(ohlas lidové písně)

Za lesem políčko
V bělostnej peřině
Ve prostřed černý je
Jak zrno ve víně.

Šak zrno zrníčko
Ve víně nebývá
Šak pole políčko
V sněhu se ukrývá.

„Co tedy matičko
Ve prostřed pole je
Když všade okolo
Leží jen závěje?“

„To pírko havraní
V políčku ostalo
Prokřehlé srdéčko
S tlukotem ustalo.“

Z cyklu Vánoční povídky

I.

Je čas Vánoc. Prosincový podvečer voní jehličím. Chlapci si hrají v pokojíčku. Vchází maminka. „Tak my jdeme. Stromek jsem nechala hořet. Ahoj.“ „Ahoj“ bezděčně odpoví chlapci soustředíce se stále na svoji hru. Je slyšet zabouchnutí domovních dveří a oba hrající si chlapce pozvolna začíná oslňovat plápolavé světlo z obývacího pokoje.

Z cyklu Vánoční povídky

II.

Byl krásný, jiskrný den. Oblohou plulo několik mráčků a všude byl klid a mír. Před uklizenými jeslemi se Marie zrovna dala do praní svršků, které odkládala schnout na louku vedle potůčku. Zářící prádlo přilákalo nedaleko si hrajícího Ježíška. Klučina chvíli sledoval Marii a když se ujistil, že se věnuje praní, rozběhl se přímo na nejbělejší košili a celou ji svými bosými nohama umazal. Když to Marie zjistila, řekla mu, že se to nedělá a jala se košili očistit. Ježíšek ale neposlechl a zašpinil další. Jakmile si toho všimla, snažila se mu Marie vlídně domluvit, ale marně. V nestřeženém okamžiku Ježíšek zašpinil i třetí košili. To už Marii dopálilo. Dala si ruce v bok a povídá : „Ach Bože, mám já to s tebou kříž!“

Filip Jan Zvolský

Destruktivně naivní poesie:

...

Ty jsi má Múza, můj poklad,
Chtěl bych se s Tebou vypsát.

Dívce z titulní stránky:

Ty jsi tak krásná až to není hezký
Krásnější nad všechny Venuše.
Míry tak přesný jak podle rysky.
Miluji kouzla retuše.

Vánoční

Byl pozdní večer vánoční...k
Posteli sedl na noční...k
Dědeček, v ruce dáreček,
Rozbalí ho a v něm hrobeček.

Zkoušky v autoškole.

S očima na stopkách kupředu
Co svedli jiní, to dovedu.
Velký den- to chce klid
Hlavně včas zabrzdít
S očima na stopkách kupředu!

Pád měny do vody.

Čím blíže ku dnu,
tím více chudnu
a na dně
jsem na dně.

Portrét Venuše.

Jako každá holka co chce dobýt svět
Sníla jsem si krásný osud pro svých šestnáct let
Život ale běžel stejně jako píseň flašinetu
Až pak jednou znenadání zahrál píseň celkem k světu.
A pak vzal nový směr
Na schodech k Sacre Couer
Řekl mi mademoisel
Jean Michel.

Když mi nabídl rámě – šla jsem, to se ví
Říkal že je malíř co mou krásu (hravě) proslaví
Pro Venuši celá léta marně hledá inspiraci
Dlouho jsem se zdráhala však přiznávám spíš pro legraci
Život vzal nový směr
Pak přišel podvečer
A on šeptal Venuši
Do uší.

Je t'aime, Je t'aime
Že tempo srdce pozmění
I láska že je umění
Šeptal jak šílený
V podkroví v Saint Denis
To svý zasněný
Je t'aime

Znám tyhle ty chlápky, pozdě, ale znám
Zbarvilo se plátno který nepoznalo rám.
Přesto vznikl doopravdy věrný obraz mojí krásy
V kočáře ho městem vozím, má má oči, rty i vlasy.
Život vzal nový směr
Byla's hloupá tak se per
V podkroví to co mi lhal
Zní sladce dál.

Je t'aime, Je t'aime
Že téměř každá uvěří
Že žádné jiné nesvěří
V tý pasti na ženy
V podkroví v Saint Denis
To svý spocený
Je t'aime.

Zpátky k Montmartru

Pařížská bohémo, pařížská noci
V lůno tvém zrodil se nádherný svět
Ve starých hospůdkách s geniem loci.
Kéž by tu nádheru šlo vrátit zpět.

Opilých básníků půvabné múzy
Ctitelé tajemných šansoniér
V područí Bakcha jsou jedni jak druzí
Zachce se recese z nejvyšších sfér.

Na Montmartru ve stínu mlýnů
Z lásky k básním a z lásky k vínu
Nový prorok spatřil svět
Narodil se kabaret.

Pařížská bohémo, kde je ti konec
Kde je tvá svoboda, kde je tvůj švih?
Bývalas matkou, kde Bakchus byl otec
V kolébce ze sudu básnivý smích.

Do starých hospůdek vkročila próza
Z básníků nezbyl tu už ani stín
Nová je doba a s ní nová póza
Teď jiná síla tu roztáčí mlýn.

Na Montmartru ve stínu mlýnů
Z lásky k básním a z lásky k vínu
Točme mlýny času zpět
Ať se vrátí kabaret.

Budem se prát s větrnými mlýny
Ať zase melou deprese a splíny
Na střelný prášek, který se smíchá
Pro salvu smíchu. Popadaj břicha

Pupkáčům bez kouska citu a švandy
Jen ať jim vzteky porupaj kšandy.
To bude rána, nanánanána
Nanánanána....

Ježiši, to budou rána.

Přetváře

Říká se, že majitelé psů se svým miláčkům po jistém čase začnou podobat. Přišlo mi to jako naprostý nesmysl. No představte si třeba člověka, vypadajícího jako pitbul, čivava, nebo pouliční směs. Jenomže nedávno jsem se přesvědčil, že to tak vskutku je.

Můj kamarád Petr byl vždycky asketický typ. Vpadlé tváře, malinké oči blízko sebe, dlouhý špičatý nos, tenké dlouhé nohy. Když bych mu měl hledat protějšek v říši psů, tak snad jen chrt. Ne ten honosný afgánský, ale takový ten co má hrudníček na čtyřech tyčkách, hlavu dopředu a smotaný ocásek. No nic proti Petrovi... Jenže on si pořídil, no považte, francouzského buldočka.

Tu a tam jsem je spolu potkával v parku. Prohodili jsme pár slov a dole pod námi něco funělo – Tuclík. Ano Tuclík, tak mu říkal. Jenomže za pár týdnů jsem ho potkal znovu a zdálo se mi, jakoby Tuclík chroptěl dvojhlasem a přestávalo to jen když Petr promluvil. Za chvíli jsem si byl jist. On chroptí. Petr chroptí. Ptal jsem se ho na zdraví, jestli nemá chycené plíce nebo tak... Divil se. Vyvalil an mne oči...vlastně ne, měl oči vyvalené už když jsme se potkali. A taky trochu přibral. Snažil jsem se tomu nepřikládat žádnou váhu, ale když jsme se rozešli, poíval jsem se přes rameno za ním a viděl, že se mu křivý a zkracují nohy. Kolíbal se vedle Tuclíka jako...nu jako Tuclík. O pár dní později jsem je potkal znovu. Kolébali se spolu, oba po čtyřech a já náhle nevěděl který je který, tak si byli podobní. Nemohl jsem se na to dívat, dělal jsem, že je nevidím, koukal se na druhou stranu parku, jenomže tam pobíhala pudlice moc a moc podobná slečně Madle z kanceláře a zrovna se o ni snažil odporný baset, který mi šíleně připomínal mého sekčního šéfa. Bátl jsem se, že začínám bláznit a zbaběle jsem utekl.

Několik týdnů na to jsem potkal už jen jednoho z nich. Asi Tuclíka, nevím, bátl jsem se zeptat aby se neurazil. A nejspíš Tuclík si vedl nového člověka. Prý si ho pořídil nedávno. Byl docela sympatický a v něčem snad byl i podobný Petrovi, ale jmenoval se Pavel. Jenomže po pár týdnech jsem se zase začal bát o svoje duševní zdraví. Pavla vedl na procházku jeho dvojník. Dva naprosto stejní lidé se vedli na vodítku a já nevěděl který je který, kterého jak oslovit a tak jsem zase koukal kam bych koukal, abych nemusel koukat na ně. Z křoví na které jsem se zahleděl vyběhla slečna Madla a za ní funěl sekční šéf s nedopnutými kalhotami. Nezbylo mi, než zase utéct.

Za pár týdnů jsem se opět proházal parkem a potkal ty dva Pavly. Už se nevedli na vodítku, ale zato každý na svém vodítku vedl jednoho ratlíka.

Okamžitě jsem se odstěhoval z města.

Tomáš Staněk

Na hladině
rezonuje
jízlivý smích smrti

Slunce je nízko
Upíjí z krve mrtvých
Nehybná chvíle

Uprostřed broskve pecka
A tak to je
Uprostřed pecky broskev
Tak to je

Chumelí nad Prahou
V advenrní neděli
Chumelí tichounce
Andělé andělí

Jsem jak přelétavý motýl
(z kopretiny na růži)
A když vzlétnu
Pokaždé zradím jejich vůni
Ale krvácím víc a víc s každým mávnutím
A nakonec budu
Bez křídel
Bez těla
Bez hlavy
Ležet ve škvíře vyschlé psí tápoty

Na pasece

Na pasece roste tráva
To už se tak občas stává

Haló, haló

„Haló, haló, HALÓ prosím
je tam někde Zdeněk Slučil?“
„Ano prosím, kdo tam prosím.“
„Tak mi vrať to, co sis půjčil!!“

„Aha,
tak to bude asi omyl,
zde je totiž Zdeněk Zlomil...“

Fotbalista

„Kam to kopeš, debile!!!“
Vlastňák, to je nemilé
„Ten vůl si zas spletl bránu!“
Vždyť se včera vrátil k ránu
Jako správný fotbalista
Prochlastal zas v noci třista

Barbora Baronová

Vzpomínka

Záda má prochládlá schoval jsi do dlaní
jablečných kolébek
Zbavené jadřince černého
lačně se koulely po žebrech

Marnost

V hrstech máš ticho
ani mušku nechytneš
A i tmu bych rozbila o zrcadlo
kdyby v nočním stohu bylo co vidět

Sněženky

Dobývá se světlo ke sněženkám střepinatým
a o sních
jak o tlusté stěny
úpěnlivě tluče
jen bosý blázen

Blues o měsíci (písnový text)

Přerůstá
měsíc přes mdlá ústa
Tvá ústa
hladí džbánek mléka
Oči tvé
na dně se klíží
Hladinou loďka se blíží

Přechází

měsíc ti do tváří
Do tvých úst
vplouvá řeka bílá
Pět mléčných štik
má v člunu převozník
Proud pryč tmou ho odnáší

Zima

Na stránkách sních
To poprvé zaržáli koně
Proběhli sňh
a já mám teď strašný chlad v domě
Ani mráz nemá už po čem
zvonivě zaškrábat nožem

Nezbedný včelař

Pláští medu
dnes tě svedu
Do břicha vykousám rty
Do svetru neschováš
sochu svou voskovou
Skousanou
nezbedu

Imprese da Maia

Kobieta
opřena o mury
Kokieta
Šedivý kotek s obrázkem na krku
Očima oranžovými
jak zralé mandarinky u starých portugalských domů
propaluje plot
Je to horkokrevný kanec
ta kočka

Prší

O plechové sudy rzové
klepají podkůvky deště
Ohlávky napnou se větrem
zrychleným dusotem též ještě

Jezerní křivka

V jezerní křivce
koupu svou
skelnou nahotu
Studem zahalená
jak kovovým svetrem
Nevidíš mé
medové břicho

Kabát

Otakar si koupil nový kabát. Brčálově zelený. Začínal podzim a on si ho chtěl trochu zpestřit. Výhodou kabátu byly dvě hluboké kapsy. Otakar totiž velmi rád nosil ruce v kapsách. Hezky je tam vždycky ponořil...

Hned jak vyšel z obchodu, roztrhl balicí papír, sundal hnědou bundu a kabát si oblékl. Zubama ukousl cenovku a rukama už rozhrával zašité kapsy. Předtím než starou bundu zahodil do popelnice, vzal si z jejích kapes pletené rukavice a vložil je do pravé kapsy. V levé totiž zásadně nosil papírové kapesníky.

Prohlédl se ve výloze papírnictví. Kabát mu padl dokonale. Určitě se bude Alžbětě líbit. Od řeky foukal studený podzimní vítr.

Rychle strčil ruce do kapes. Zašátral po rukavicích, ale ty nikde nebyly. Žeby mu vypadly na zem? Otočil se. Nikde po cestě neležely. Vrátil se až k obchodu. Tak je asi blázen. Strčil ruce do kapes. Byly v levé kapse. Přece je strkal do pravé... Asi se zapomněl... Přendal je zpátky do pravé kapsy. Potřebuje mít přece vše usystematizované.

Něco ho začalo tlačit do levého stehna. Dal si ruku do kapsy.

Sakra! Co to je? Začal vytahoval dlouhou hůl. Golfovou hůl! Kdo mi strčil do kapsy golfovou hůl? A jak se tam vlezla!

Strčil ruku do pravé kapsy. Rukavice tam už zase nebyly. Zato v levé kapse nahmatal budík. Kdo mi dal do levé kapsy budík?

Byla mu zima, ale kabát si svlékl. Pořádně si ho prohlídl. Ne, nebylo na něm nic divného. Jen v levé kapse našel jednu svou rukavici.

Zase si kabát oblékl. Co ale bude dělat s golfovou hůlí? Budík se mu bude docela hodit... strčil si ho do pravé kapsy. Rozezvoni se. Když ho ale chtěl zamáčknout, už ho nikde neměl. Začínal v tom vidět logiku. Aha, takže teď ho budu mít v levé kapse. Zasmál se vidoucně.

Místo budíku ale nahmatal malou bronzovou bustu Stalina. Rychle si ji přendal do pravé kapsy. Chvilí dělal, že se nic neděje a pak do pravé kapsy znovu šáhl. Už aby byla ta zručnost pryč! Ale jako na potvoru ho malý Stalin pořád tahal v kapse dolů. Otakar měl pocit, že je busta čím dál tím těžší. Tak ji zase vytáhl a zahodil na břeh řeky.

To ale neměl dělat. Upoutal na sebe pozornost dvou policajtů.

„Co to jako je? Pěkně slezete dolů a ukážete nám, co jste tam hodil!“

Tak. A teď ho ještě zatknou za pobuřování...

Břeh řeky byl strmý a kluzký. Dvakrát na něm uklouzl a po kabátě se svezl dolů.

„Tak honem! Honem!“ křičeli na něj policajti shora. Otakar našel Stalinovu bustu a zkusil ji naposledy odčarovat. Busta však ve vlhkém prostředí nějak nabobtnala a on jen ztěží hlavu Stalina narval do kapsy. Samozřejmě si kapsu natrhl...

„Co to tam děláte? Polezte nahoru!“

Za chvíli cítil, že je kapsa už zase prázdná.

Oddechl si. Co ale řekne policajtům?

Když vylezl nahoru, jeho zelený kabát byl hnědý.

„Co jste to schovával do té kapsy? No, ukažte!“ menší příslušník ho začal šacovat.

„Proboha! Co to tady máte?“

Policajt začal z kapsy tahat ruku. Za chvíli už to byla celá paže a za celou paží se objevila ženská. Měla na sobě koupací čepici a župan. Na pravé ruce měla Otakarovu rukavici a z kapsy jí čouhal kousek Stalina.

„Proboha! Co to máte chlape v kapse? Zatknu vás za veřejné pohoršování! Ženská, kde máte boty?“ rozčiloval se starší příslušník.

„Ta ženská ke mně nepatří!“ vysvětloval Otakar.

„Že ne? A čím je ta rukavice?“

„Moje!“ zkroušeně přiznal Otakar.

„Takže vás zatýkám...“

Otakar začal pomalu strkat ruku do pravé kapsy. Za chvíli už tam měl celé rameno.

„Co to děláte?“ policajti na něj začali zírat.

Otakarovi netrvalo moc dlouho a do kapes narval obě nohy.

„Proč se tak kroutíte?“

Otakar věděl, že v kapse mu teď bude líp. Je docela hluboká.

Zubař

Sypala si do hrnku heřmánky. V konvici dovařila voda. Rychle jí zalila žluté květy. Sejmula kartu. Cesta.

Zase jí píchlo v tom zpropadeném zubu. Naštvaně smetla karty na zem. Už žádné věštění.

Vyplachovala si pusku a v seznamu hledala číslo zubní ordinace.

„Ale samozřejmě, přijďte. V deset hodin vás čekám.“

Tak to bude ta cesta...

CRRR.

„Ehmmm, ehmmm, hmm, ehmmm...“ chrchlal do kukátka. Zase ten šarlatán odvedle. Fuk se jmenuje.

„Ehmmm, ehmmm... Tak konečně jsme objevil tu formulku, ehmmm, slečno.“

„Ano?“

„Ano, ehmmm...“

„A jak se vám to povedlo, pane Fuku?“

„Ehmmm..., v téhle písmenkové polívce, co jste mi doporučila...“ začal něco vytahovat z tašky.

Zavrtěla hlavou: „Ale to já tenkrát jen tak plácla...“

„Ehmmm..., ale ono to funguje..., ta magická formule se mi tam nějak zhmotnila, či co.“

Neměla chuť poslouchat jeho žvásty o kouzlení.

„Víte, já odcházím na středisko, bolí mě zub. Tak když dovolíte...“ chtěla Fuka vyprovodit, ale nedal se.

„Já vám tu bolest odstráním, ehmmm..., když dovolíte!“ vytáhl ešus a začal v něm něco míchat hliníkovou lžičkou.

„Co to, prosím vás, máte? Co to děláte?“ zděšeně si ho prohlížela.

Vítězoslavně se na ni podíval: „Teď to tam je, teď to tam je!“ křičel v opojení.

„ESVEHLEMTVUJSF!“ zakvílel.

Bolest zmizela. Čtyřka vlevo taky.

„Co to je? Kde je?“ hledala jazykem zub.

Omluvně se usmíval: „Pardon...“

Chytila ho za ruku: „Vy teď pěkně půjdete se mnou. Chci zpátky svůj zub!“

Úzkostlivě držel kastrůlek s písmenkovou polívkou. Čekárna zela prázdnotou.

Zlostně se od něho odtáhla, když zase odendal pokličku.

„Ještě něco zkoušejte, vy čaromágu, a naliju vám tu masť na hlavu!“

Tiše kroužil lžící po dně. Najednou mu zablesklo v očích: „BTLEVUSFESVU!“ a strčil si lžící rychle do úst:

„Auuuu!“

Dveře ordinace se otevřely: „Tak pojdte dál, slečno...“ zarazil se: „Vy jste tady, pane, sám?“ Podíval se na hodinky.

„Je už po desáté..., no tak pojdte vy...“ prohlížel si podivného muže s ešusem.

„A copak se vám vlastně stalo?“

„Žub, koušl jsem do žubu!“

Doktor zavrtěl hlavou: „Žub? Vy jste měl v písmenkové polívce zub? Jak se vám tam dostal? No, pojdte dál...“

Zub

Sedím ve vaně už kolikátou minutu. Prsty čeřím vodu a nohou si o dno klepu do taktu. Padampadam, padampadam. Z těla se kouří a voní slaně.

Ťuk, ťuk...

Tohle není můj rytmus!?!

A zase... ťuk, ťuk, ťuk...

Z legrace zavolám: „Dále!“

Špunt u vany se začne vrtět.

Počkat, počkat...

Palcem u nohy se snažím zacpat odtok, ale něčí ukazováček mě odšťouchne. Voda chce utéct vírem, ale díru zacpe něčí oko.

„Promiňte, promiňte..., nenechte se rušit...,“ civíme si z očí do oka. „Já jen, že mi vypadl zlatý zub a voda ho někam odnesla. Tak jenom jestli není u vás...“

Mám chuť mu chrstnout do oka mýdlo, šmejdovi, nenechá si ujít příležitost, aby očumoval ženskou: „Ale pane Novák, to jste se spletl! Odtok jde směrem dolů. Voda nemůže téct z druhého do třetího patra!“

„To ne, ale proud ho mohl vystřelit!“

Zesponu přiloží k odtoku zvon: plam, plam, plam.... Hladina ve vaně začíná stoupat.

Tak v tomhle sedět nebudu!

Houbou mu konečně zacpu průzor.

Ucpávka povolí, když už jsem v pyžamu. Novák neustává v pumpování. Pouštím kohoutek s vařící vodou, ale něco cinkne o dno vany.

Soused mstivě zamrká: „No prosím, a pak že ho nenajdu ve vaší vaně!“

Jsem však rychlejší. Prstem ho píchnu do oka: „Tak teď můžete hledat ještě jednou.“

Zlato cinkne potrubím umyvadla.

Pohádka o skřetovi a vejcích natvrdo

Lavičky na Andělu nejsou zas až tak špinavé. I on to ví, a proto o opěradlo rozbíjí skořápku už pátého vejce. Je po Velikonocích a on si jich letos vykoledoval celou igelitku. Pěkně na tvrdo uvařených. Asi má tak velký hlad, protože mu nevadí, že zuby občas rozkousnou i skořápku. Jen ji vždy vyplivne a levou rukou se hrabe v tašce po další koledě.

Křřř, křřř, křřř!

Na lavičce za ním jí druhý bezdomovec housku a závistivě pokukuje po tom prvním. Začíná mi vysychat v krku. Tak nevím, kdo se z nich dusí víc- ten s tou suchou houskou nebo ten s těmi vejci na tvrdo?

Mám jim nabídnout svůj mátový čaj? Nebude to provokace? Začínám šmátrat v batůžku... Najednou mě ale upoutá něčí pisklavý hlásek. Otočím se zpátky k hodovníkům. Právě včas, abych viděla, jak bezdomovec pomáhá promrzlou rukou malému skřítkovi ze skořápky.

„Jsem Rarášek a narodil jsem se z vejce černé slepice! Splním ti tři přání!“

„Jdi k šípku s přáním! Já chci své vykoledované vejce!“ nedá se odbýt ještě stále hladový bezpřístřešník.

„Nenene, počkej! Jsem Rarášek z černé slepice!“

„Hele, nekecej! A vrať to vejce, cos mi vyžral ze skořápky,“ začíná se vztekat chlap.

„Jsem Šotek a posílá mě samo peklo!“ křičí skřítek.

„To ti tak věřím!“ řve bezdomovec a jako šílený začíná pobíhat kolem lavičky.

Raději schovám čaj zpátky do batohu.

„Dej sem tu láhev! Já ho nacpu přes hrdlo a utopím!“

Chci utéct, ale chlap obrací svou pozornost zpátky na Šotka: „Ty skřete pitomý, vrať vejce! Na ty tvoje figle fakt nejsem zvědavý! Jdi se promenádovat jinak! Ze mě pitomce dělat nebudeš!“

Skřet se najednou zašklebí: „No dobře, dobře! Tak jsem kecal. No a co? Nemůžu si dělat legraci? Nemáš absolutně žádný smysl pro humor!“

A najednou už po něm není ani památka.

Jen chlap vzteky skáče po igelitce a ten druhý se tomu trochu přitrouble směje.

Senegalské botky

Vykračuji si ve svých senegalských sandálcích krajem silnice. Auta mě míjejí. Zvedám frajersky nožky. Ty boty jsou opravdu moc krásné. Za chvíli už budu v centru města. I s korálky, které Afričan přišil na přezky.

Mám ruce v kapsách. Máma mi vždycky říká: „Nedávej si ty ruce do kapes! Zakopneš a vyrazíš si chrup! Na to jsme ti ta rovnátka nemuseli tenkrát pořizovat!“

No jo, jenže já mám ráda ruce v kapsách!

Tak tady začíná moje fobie.

Šlapu po dlaždicích opatrně, abych náhodou nešlápla na čáru. Kdo šlápne na čáru, bude mít smůlu!

Frederyk se mi někdy směje, že má fobie je fakt hloupá. Ale co ta jeho? Prý- kdo bude stát na kanálu, tomu se stane něco špatného.

Hele! Táhle jeden je! No schválně!

Stoupám si na kanál. Je trochu pod úroveň chodníku a má od sebe daleko špruše.

Maximálně, kdybych jako takhle strčila blbě nohu mezi ty špruše, to bych si mohla zvrtnout kotník... Ale to bych musela ještě tou nohou takhle zakvedlat...

Jééé! Moje senegalská botka!

Sedám si polobosá na chodník. Brečím.

„Haló! Haló!“

Smrkám.

„Haló!“ otevírá se poklop kanálu.

Utírám si oči.

„Jsem bezdomovec, slečno. Jsem bezdomovec,“ omílá a zapírá se o lokty.

„Ta botka je mi akorát! Nemáte ještě jednu?“

Začínám zase brečet a podávám mu druhou botu.

„Víte, ona tam pořád někde teče voda. A ty vaše botky jsou tak univerzální! Rychle to nateče, rychle vyteče...“

Souká se zpět.

„Jen mě trochu tlačí ty korále. Já si je kdyžtak utrhnu, jo, slečno? Slečno, jo?“

Píšťalka

Malý Cyril seděl s maminkou v přední části poloprázdné tramvaje. Na krku měl pověšenou krásnou červenou plastovou fotbalovou píšťalku.

Hvízd!

Všichni sebou cukli.

„Dobře, Cyrilku, dobře! Pískej! To dělá dobře na plíce!“ pohládila ho maminka.

Tramvaj zabrzdila u Chotkových sadů.

„Matko! Hlídejte si to dítě! Nebo mu jednu střelím!“ pootevřel řidič dveře kabiny.

„Prosím Vás, co se mi montujete do výchovy?! Řiďte! Řiďte!“

Hvízd!

„Sakra! Ať mi tu nehvízdá!“

Cyryl vyplazuje na řidiče jazyk.

„Budu Vás žalovat, řidiči! To jste ještě neslyšel o dechové prevenci proti astma?“

Řidič se zabouchl do kabiny.

„Klidně si hvízdni, Cyrilku. Hvízdni. Panu řidiči na zlost!“

Hví...

Tramvaj sebou prudce škubne.

Hvízd- chrrr- hvízd- chrrr- hvízd- chrrr!

„Vrahu!“ maminka rozkopává dveře řidičovy kabiny.

Tramvaj se ozývá pravidelný hvízdnot synchronizovaný s Cyrilovým dechem.

„Cyryle mi spolkl píšťalku! Dělejte něco!“

Cyrylovi třel z úst dva špagátky, které jsou dole svázané do uzlíku.

Řidič rozevřel dveře: „Mám tady takový hák na přehazování kolejí...“

„Ale jděte!“ děsí se matka.

„Dýchej, Cyrilku, dýchej!“

„Mám tady vepřové sádlo! Promastilo by mu krk a pak byste potáhli za šňůrku...“ přidává se starší paní.

„Proboha, paničko! My jsme vegetariáni!“ zuří matka.

„No, za náma jede osmnáctka... kdybyste si na ni přestoupila, budete brzo v nemocnici na Karláku... ta moje dvaadvacítka jede ještě oklikou přes Malostranskou!“ snaží se řidič.

„Tak snadno se nás, vrahu, nezbavíš!“ cpe matka Cyrylka řidičovi do kabiny. Dvaadvacítka se rozjíždí.

„Paní, neumíte se starat o syna? Vždyť mu píská na plicích, jako by spolkl píšťalku! To asi někde prochládl, co?“ nastupuje na Újezdě další žena.

„Ty zmetku! To se dělá, hvízdát v tramvaji? Tumaš!“ děda praštil Cyryla holí.

Konečně se Cyrylkovi dýchá lépe. Jen ho trochu škrtí ten špagát kolem krku. Ale! Však mu ho máma doma odstříhne. Hlavně, že píšťalka postoupila blíž k dolnímu východu...

Příručka

Kousla jsem do pilníku. Už je to tak. Naštěstí můj chrup vydržel. Ale stejně. Do housky někdo zapekl pilník! S černou rukojetí.

Provokatéři!

Už nikdy si v pekařství na rohu nic nekoupím. Radši vstanu o patnáct minut dřív a zajdu jinam.

Otáčím pilník v ruce. Vypadá úplně jako nový. Možná je?

Ne, ne! Ani těsto při kynutí nevytlačilo drobné železné pilinky z mezírek.

Takže?

Pilník na železo!!!

S výkřikem zahazuji pilník na zem. Určitě mě někdo pozoruje! Určitě to na mě někdo narafičil! Někdo mi schválně podstrčil pilník do housky! Abych mohla přepilovat mříže a utéct! Ale odkud?

Vždyť ani nemám odkud?

Přemýšlím, odkud bych mohla tak utéct. Ale nic mě nenapadá.

Zvednu pilník ze země a zavřu ho do stolu. Třeba se někdy bude hodit...

Ráno běžím na nákup. Pekařství se zdaleka vyhnu. A pro jistotu si koupím rohlík. Kousnu a ...

Šroubovák!

To snad ne!

To si dělají snad srandu!

Obracím šroubovák v ruku. Má krásnou černou rukojeť. Otevřu šuplík a položím ho vedle pilníku. Stejná velikost. Stejná značka.

Zvedám telefon: „Haló Emo! Nic divného jsi v těch ranních rohlíčích nenašla?“

„A co jako?“

Aha. Tak asi fakt budu věřit na náhodu...

Netrpělivě čekám na ráno. Půjdu do supermarketu a koupím si chleba.

Opatrně prohmatávám bochníky.

„No fuj! Nešahaňte na to tak!“ seřve mě babka.

Ne. Nic v nich není. Tak který? Třeba tenhle.

Dlouhým nožem hrájím tenké plátky.
Za šestým narazím na něco nepoddajného.
Vzteky roztrhnu bochník na půl. Vypadne na mě malá knížka.
No jo. Nic jsem necítila, protože s paperbackovou vazbou jsem rozhodně nepočítala.
Obracím knihu čelem a čtu.
Konstruuje šroubovákem a pilníkem na železo. Manuál číslo 1.

Ondatra

Kousla mě do hlavy ondatra. Naštěstí jsem měla na hlavě koupací čepici, tak to tolik nebolelo. Ale přece. Taková ondatra klidně může mít vzteklinu. Nebo nějakou chorobu přenosnou povlakem jejích zubů. A kdoví, do čeho nebo koho předtím kousla...

Vylezla jsem na břeh a sundala si modrou koupací čepici. Chtělo se mi brečet. Měla jsem ji moc ráda, nosila ji už moje elegantní prababička.

„Nebreč, než se vdáš, tak se ti to zahojí,“ utěšoval mě Saul. Ale on si mě vzít nechce, tak mě to rozbrečelo ještě víc.

„A tu čepici ti koupím novou.“

Fňukám.

„To to tolik bolí? Nechceš s tím jít k doktorovi?“

Už zase brečím. Doktor mi posledně omylem místo někoho dal injekci. Takže k němu fakt jít nechci.

„Ale co když měla vzteklinu?“

Vzteklinu se v našem regionu vyskytla naposledy před 50 lety.

„Nevím ale, odkud by ji ta ondatra chytila...“

Musím uznat, že se Saul fakt snaží.

„No a ty plavky ti docela sluší. Tak nebul.“

Utírám si oči.

„Jak tě vůbec ta ondatra kousla? A tak blbě? Zrovna do hlavy? Tos ji nějak vyprovokovala... No, možná těma červenýma plavkama. Ale tou modrou čepicí? Třeba si myslela, že kolem ní plave nějaká exotická ryba... A ona ji chtěla ulovit... Co už zase brečíš?“

„Že mám hlavu jako ryba. Vždycky se mi smáli, že jsem taková bledá...“

„Ty hloupá!“ smál se mi Saul.

„Normálně, jednou jsem tady v rybníce viděl velkou želvu! Někdo ji asi nechtěl a tak ji vypustil sem do rybníka!“

„Takže mám hlavu jako želva, jo?“

„Abych byl upřímný, spíš máš hlavu jako brambor.“

„Jako brambor?“

„Jo. Ale buď klidná. Ta ondatra si to nemyslí. Ona totiž brambory nežere. No a především, brambor není modrý.“

Odněkud se najednou vynořil starý Sikora.

„Copak se ti stalo?“

„Kousla ji do hlavy ondatra!“ řekl za mě Saul.

Sikora se rozesmál: „Tak ta potvora ještě pořád žije? Předloni kousla mě a loni i mou starou. Dobře jí tak. Teď aspoň ví, jak na těch rybách trpím.“

„Takže nemá vzteklinu?“ potěšilo mě, že staří Sikorovi ještě pořád žijou.

„Ale kdepak. Před 2 rokama tady byl cirkus a ona jim zdrhla. Byla zvyklá kousat opici do zadku. A obě byly určitě očkované na vzteklinu.“

Už zase fňukám.

„Co jí je?“

Saul si strkal mou dřavou čepici do kapsy: „Ále, teď už ví, čemu se podobá.“

Labuť

Karel dostal k narozeninám labuť. Nevěděl, co se s takovou labutí dělá, a tak se rozhodl, že ji zamkne do koupelny. Po dvou dnech ale zjistil, že se labuti ve vykachlíkované kobce nelíbí. Navíc to vyšťouchávání z vany pokaždé, když se chtěl okoupat, se neobešlo bez zranění na těle. Na jeho těle. Tak co s ní? Zabít by ji nemohl. Jak by to vysvětlil tetě. Rozhodl se, že nafinguje její útěk.

Pozval tetu na návštěvu a nechal dveře dokořán s tím, že ještě někoho čeká. Když byla teta v kuchyni, párkrát do labutě šťouchl až ji vyhnal na práh a pak jí shodil ze schodů. Vrátil se do kuchyně. Teta zrovna otevírala okno:

„Karle, já radši otevřu okno. Však na tebe ta návštěva zapíská. Ty dveře zavři, ještě ti uteče labuť!“

Zahrál zděšením: „No jo!“

Zabouchl dveře: „O tak krásný dárek bych přijít nechtěl!“

Teta si šla umýt ruce: „Ale že jí to v té vaně sluší...“

Karel překvapeně vběhl do koupelny...

„No jo, sluší.“

Tak ta drzá labuť se stačila vrátit...

„Ještě že ti nemůže uletět! Nemáš tak široká okna, aby mohla roztáhnout křídla...“ pohladila teta Karla.

Takže, co kdyby labuť vyskočila oknem ven..., přemýšlel už zase Karel.

„Chudák labuť. Kdyby z toho tvého prvního patra vypadla ven, tak by si akorát pochroumala nožky a křídla. To by ses o ni musel starat nepřetržitě. a všude ji nosit...

A kdyby se utopila ve vaně..., rozmýšlel Karel.

„Chudák, ta labuť by se ani žalem nemohla utopit ve vaně. Vždyť je to vodní pták a má tady tak málo vody... Chodíš s ní vůbec ven na procházky?“

Karel zavrtěl hlavou.

„To jsem si myslela. Koupila jsem ti krásné vodítko!“

Teta připla labuti řemínek na krk.

„A teď už nemáš se jak vymlouvat. Utíkej!“

Karel šel s labutí po ulici a chvílemi jí šlapal po blánách. Ona ho za to zase párkrát štípla, potvora.

Došli k jezeru.

„Jsi kretén, Karle!“ řekla mu labuť a vznesla se.

Karel měl smůlu, že se pustil.

Zdeněk Rajman

Čtyři Haiku

Padaající list

za vláhého večera
připomínal sen

* * *

Palčivé snění
mládí plného pití
trávy a ticha

* * *

Přívivem ticha
své struny rozezněl ten
nejstarší nástroj

* * *

Letným dotykem
večera zasnouben jsem
se svým osudem

* * *

(věnováno Vladimíru Vysockému)

Stojí malý Hamlet pod věží Kremlu

Malý Hamlet na dlažbě co prý znamená svět
Stojí
V ruce má hlavu šaška – politika a říká
Být či nebýt
o to tady jde

Být
Určitě být
Být a porazit všechny mříže lágry a chlast
Být
 žít a porazit i sebe
 porazit všechny
Však jednou Možná
Zachránit vlast

Je to už dávno co stál Hamlet před Kremlem
S kytarou v ruce zimou se třás
Flašku svou dopil
 vzpomínky seberem
odešel pryč a s Ním
 i jeho hlas

Už je to dlouho co stál Hamlet před Kremlem
 teď už tam nestojí a jeho svět usíná
O jeho místo nijak se neperem
Co říci závěrem?
Snad jen

Spasiba balšoja
 Volod'a
 Spasi

* * *

Nečetl jsem Oživené hroby
Viděl jsem je...

V soumraku apokalyptického víru

slunce
mazlilo se s konečky prstů
vinné révy
Plakalo a oči mělo od pláče rudé

V soumraku apokalyptického víru
dění
zrychlilo svůj tep
Nemáme kde spát!
Drogy a smrt a noci
prozvracené a zbytečné
Stejně jako Oni

.....

V soumraku apokalyptického víru
Jsem i já zbytečný...

Malá maturitní romance

Mé myšlenky utíkají jen k Tobě

Jsi krásná v záři reflektorů
Navzdory minulosti
a jakékoli jiné době
Směješ se
zášti profesorů
Vždyť jen Tobě
dneska všichni tleskají
a jen pro Tebe dnes hrají

A ráno až půjdeš spát
Snad vzpomeneš si na mě
A bude se Ti o mně zdát
A nebo
v tom unaveném
raním zmatku
Zapomeneš
A mně zbude
jen fotka na památku

* * *

I.

Ach Magdaleno
Jak je to dlouho co jsem Tě viděl naposled
To ještě svítilo slunce
A Tobě první žlutý list pohládl vlasy
Ach Magdaleno
Nikdy nezapomenu jak ses na mne tehdy usmála
Bylo po dešti
A Ty jsi voněla po jablkách
I na tu dálku ze které jsem Ti mával
Magdaleno
Ach Magdaleno
Vlasy mi padají do čela
A za jejich oponou se zase hrají stejná představení

O kterých jsem snil
A která se mi nikdy nesplnila

II.

Magdaleno
Jsi nejkrásnější kurtizána
V zapadlé ulici Jericha
Magdaleno poslouchej
Zlaté trubky Davise a Setchma
Hrají blues o naivitě lásky
Poslouchej
Až dohrají kdekdo si Tě bude chtít koupit
Magdaleno
Jsi krásná

* * *

Gramofon ráno smutně hrál

Starý madrigal
Co se hrává při svítání
Aby básník nebyl s Ránem sám
Do dlaní jsem vzal pírkó
A poslal po něm psaní
Do nálezů a ztrát
Ať mne nehledají
Že jsem se schoval
A tam, kde jsem, jsem rád